
நமது அனாதி மதம்
ஸ்ரீ காமகோடி பீடாதிபதிகளான
ஜகத்குரு
ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்
அருளிய நன்மொழிகள்
ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்

நமது அனாதி மதம்

ஸ்ரீ காமகோடிபீடாதிபதிகளான

ஜகத்குரு

ஸ்ரீ சங்கராசார்யஸ்வாமிகள்

அருளிய நன்மொழிகள்

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்

மறு பதிப்பு : 2019
மூன்றாம் பதிப்பு : 2021
நான்காம் பதிப்பு : 2022

Copies also available at :

Paropakaramani
Rtn. S.Viswanathan
No. 5, Sixth Street, Sri Sankara Nagar
Pammal, Chennai - 600 075.
Mobile No : 94443 80697

Desktop Publishing

LKM Computer Printers
Chennai - 600 017.
Mob : 99406 82929

with best Compliments from :

M.S. Dhandapani
M.S.S. Sharma & Co., Printers,
Chennai - 600 091.
Ph : 044 - 2247 1956, Mob : 94436 26956

॥ श्रीः ॥

यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत ।
अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् ॥

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகளான ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசாரியார் ஸ்வாமிகள், 1982 ம் வருடம் செப்டம்பர் மாதம் சென்னைக்கு விஜயம் செய்தார்கள். அச்சமயம் அவர்கள் அருளிய பொன்மொழிகள் இங்கே அளிக்கப்படுகின்றன.

காலவேறுபாட்டால் மக்கள் ஒரு நிலையில் இல்லை. நமது மதங்கள், வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள், புராணங்கள் அவற்றின் கொள்கைகள், நாகரிகம் முதலியவற்றின் உண்மைகளைச் சரிவர அறிந்து கொள்ளமுடியாமல் பலவாறு குழம்பியிருக்கின்றனர். அன்னாரது நன்மைக்காகப் பல விஷயங்களும் எளிதில் விளங்குமாறு, தக்க மேற்கோள்களுடன் உபதேசிக்கப் பட்டுள்ளன.

மக்கள் தங்களது ஆத்ம லாபத்தைக் கருதி நற்பயன் அடையும் முறைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று வேண்டப்படுகிறார்கள்.

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்

விஷய அட்டவணை

1. நம் மதத்தின் பொதுக்கொள்கை

(29-9-1932)

நமது தேசத்தில் பல மதங்கள் இருக்கின்றன. சைவ ஸித்தாந்தம் ஒன்று, வைஷ்ணவர்களுடைய பஞ்சராத்ர ஸித்தாந்தம் ஒன்று, மத்வருடைய ஸித்தாந்தம் ஒன்று, இப்படிப் பல ஸித்தாந்தங்கள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாகக் காணப்படுகின்றன. எல்லாம் ஹிந்து மதத்தைச் சேர்ந்தனவே. அவைகளுள் எது தாழ்ந்தது, எது சிறந்தது என்பதை இப்பொழுது சொல்லப் போகிறதில்லை. ஆனால் ஹிந்து மதம் என்றால் என்ன? எல்லா ஸித்தாந்தங்களிலும் பொதுவாக என்ன சொல்லப்படுகிறது? என்று நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இதைக் கேட்டால் தெளிவாகப் பதில் சொல்லுகிறதில்லை. நன்றாகப் படித்த பண்டிதர்களா யிருந்தாலும் ஸித்தாந்தங்களின் வித்யாஸங்களையே அதிகமாகச் சொல்லுகிறார்கள். நாம் படிக்கும் புஸ்தகங்களிலும் அப்படியேதான் காணப்படுகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான ஏதோ ஒரு கொள்கை இருந்தாலொழிய ஹிந்து மதம் என்பதை ஒரு மதமாகச் சொல்ல முடியாது. இதைப்பற்றி நான் அநேக தடவைகளில் யோசித்திருக்கிறேன். அந்தப் பொதுவான விஷயம் என்ன என்று பார்ப்போம்.

தினந்தோறும் ஹிந்துக்களனைவரும் ராமாயண பாராயணம் ஆரம்பிக்கும்போதும் முடிக்கும் போதும் சில ச்லோகங்கள் சொல்லுவது வழக்கம். அவைகளுள்,

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां
न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्रास्मणेभ्यः सुभमस्तु नित्यं

लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥

என்பது ஒரு ச்லோகம். இதன் அர்த்தம்: "ஜனங்கள் ஸௌக்யமாக இருக்கட்டும்! பூமியை ராஜாக்கள் நியாயமாக ஆளட்டும்! பசு, ப்ராம்மணர் இவர்கள் மங்களமாக வாழட்டும் எல்லா உலகமும் ஸுகமாக இருக்கட்டும்!" என்பது.

இந்த ச்லோகத்தில் பொதுவாக ஜனங்களையும் உலகங்களையும் சொல்லிவிட்டுத் தனியாகப் பசுக்களையும் ப்ராம்மணர்களையும் சொல்லி அவர்கள் ஸௌக்யமாக இருக்கட்டும் என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும்? ப்ராம்மணர்கள் உலகத்தில் அடங்காதவர்களா? ஏன் அப்படிச் சொல்ல வேண்டும்? எல்லோரைப் பற்றியும் சொன்ன பிறகு, தனியாக ப்ராம்மண ஜாதிக்கு ஸௌக்யமுண்டாகட்டும் என்று சொல்லுவது பக்ஷபாதமாகத் தோன்றுமல்லவா? ஆகவே இது பலருக்குச் சரியல்லவென்று தோன்றும். அப்படி பக்ஷபாதமாக வைத்துக் கொண்டாலும் பசுக்களை ஏன் தனியாகச் சொல்ல வேண்டும்? பசு எல்லோருக்கும் பொது தானே? ஆகையால் இதன் காரணம் நன்றாக விளங்கவில்லை. ஏன் அப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். இது இப்படி இருக்கட்டும்.

மதுரையில் கூன் பாண்டியன் என்று ஒரு அரசன் இருந்தான். அவன் சமணர்களுடைய உபதேசத்தால் சமணன் ஆனான். ஊரில் யாரும் விபூதி பூசக்கூடாது. ருத்ராக்ஷம் தரிக்கக்கூடாது என்றும் கட்டளை இட்டான். அவனது மனைவியும் மந்திரியும் மஹா சிவபக்தர்களாயிருந்தார்கள். இருந்தாலும் அரசனின் கட்டளையை மீற முடியவில்லை. ஏகாந்தத்தில் சிவனை வழிபட்டு வந்தார்கள். "எப்பொழுது அரசன் இந்தச் சமண மதத்திலிருந்து திரும்பிச் சிவனை ஆராதிக்கப்

போகிறான்?" என்ற கவலையுடன் இருந்தார்கள். இப்படி இருக்கையில், சைவமத ஸ்தாபகர்களான நால்வருள் முக்கியமானவரும், ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமியின் அவதாரபூதருமான ஸம்பந்த மூர்த்தி ஸ்வாமிகள் பல பக்தர்களோடு ஒவ்வொரு சிவஸ்தலத்திற்கும் யாத்திரை செய்து கொண்டிருந்தார். அந்த ஸமாசாரத்தை அறிந்த பாண்டியனுடைய மந்திரியும் மனைவியும் ரகஸ்யமாக ஸ்வாமிகளை அடைந்து, மதுரைக்கு விஜயம் செய்து அரசனுக்கு நல்ல புத்தி போதிக்க வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். அவர் மதுரைக்குச் சென்று தங்கிய மடத்தில் சமணர்கள் தீயிட்டனர். அதைக்கண்டு அவர் அத்தீ பாண்டியர்க்காக வேண்டுமென்று* ஈச்வரனைப் பிரார்த்திக்கவும் அப்பொழுது ஈச்வர ஸங்கல்பத்தால் அரசனுக்குக் கடுமையான ஜ்வரம் வந்தது. சமணர்கள் எவ்வளவோ ச்ரமப்பட்டும் ஜ்வரத்தைத் தணிக்க முடியவில்லை. அந்த ஸமயம் மந்திரி ஸம்பந்தருடைய மாஹாத்ம்யத்தைச் சொல்லி அவர் வந்து பார்த்தால் ஜ்வரம் தணிந்துவிடும் என்று சொன்னார்.

உலகத்தில் எவ்வளவு பிடிவாதக்காரர்களா யிருந்தாலும் வியாதியின் தொந்தரவு தாங்க முடியாதபோது தங்கள் பிடிவாதத்தைக் கொஞ்சம் மாற்றிக்கொள்வது வழக்கம். அதுபோல அரசனும் சிவ பக்தர்களையும் விபூதி ருத்ராக்ஷம் தரித்தவர்களையும் பார்ப்பதுகூட இல்லை என்ற தீவ்ர வ்ரதமுடையவனா யிருந்தும் வியாதியின் தொந்தரவு தாங்க முடியவில்லை. ஆகையால் மந்திரி வேண்டிக்கொண்டதற்கு ஸம்மதித்தான். மந்திரிக்கு மிகவும் ஸந்தோஷம் உண்டாயிற்று. மிக்க ஆடம்பரமாக ஸம்பந்தரை வரவழைத்தான். ஸம்பந்தர் அங்கு வந்ததும் சமணர்களுக்கும் அவருக்கும்

* ''பொய்ய ராமம ணர்கொளு வுஞ்சுடர்
பைய வேசென்று பாண்டியர்க் காகவே'' – தேவாரம்

வாக்குவாதம் நேர்ந்தது. உடனே ஸம்பந்தர், அவர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் அரசனுடைய உடம்பில் வலது பக்கத்திலுள்ள ஜ்வரத்தை உங்களுடைய மந்த்ர சக்தியால் போக்குங்கள், நான் இடது பக்கத்திலுள்ள ஜ்வரத்தை என்னுடைய மந்த்ர சக்தியால் போகச் செய்கிறேன். நீங்கள் போக்கடிக்காவிட்டால் நீங்கள் தோற்றவர்கள். நான் போக்கடிக்காவிட்டால் நான் தோற்றவன்” என்றார். உடனே ஸம்பந்தர், “மந்திரமாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு ...” என்று ஆரம்பிக்கும் பத்துப்பாட்டுக்களைச் சொல்லி விபூதியை எடுத்துப் பாண்டியனுடைய இடது பக்கத்தில் பூசினார். உடனே ஜ்வரம் நின்றுவிட்டது. சமணர்கள் எவ்வளவோ முயன்றும் அவர்களால் வலது பக்கத்திலுள்ள ஜ்வரத்தைத் தணிக்க முடியவில்லை. உடனே அவர்கள் “நாங்கள் இடது பக்கத்தை வைத்துக் கொள்ளுகிறோம், நீர் வலது பக்கத்தை எடுத்துக் கொள்ளும்” என்றார்கள். அதற்கும் ஸம்பந்தர் ஸரி என்று சொல்லி வலது பக்கத்திலுள்ள ஜ்வரத்தைத் தணிக்க அதே பாசுரத்தைப் பாடி வலது பக்கத்தில் விபூதியைப் பூசினார். அரசனுக்கு வந்த ஜ்வரம் சாதாரண ஜ்வரமல்ல. அது ஈச்வர ஸங்கல்பத்தால் வந்த ஜ்வரம். ஆதலால் வலது பக்கத்திலிருந்த ஜ்வரம் திடீரெனச் சமணர்களுடைய பக்கமான இடது பக்கத்திற்கு வந்துவிட்டது. பிறகு ஸம்பந்த ஸ்வாமி அரசன் படும் அவஸ்தையைப் பார்த்து இரக்கங்கொண்டு அந்த ஜ்வரத்தையும் ஒருவாறு தணித்தார்.

இவ்வளவு தூரம் ப்ரத்யக்ஷமாக நேர்ந்தும் சமணர்கள் தாங்கள் தோற்றதாக ஒத்துக்கொள்ள வில்லை. அரசனுக்கும் பூர்ண நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. இரண்டு பிரிவினர்களும் வாதம் செய்யலாம் என்று ஆரம்பித்தனர். அதற்கு முன்பு, ஸம்பந்தர் கோவிலுக்குப் போய் ஸ்வாமியினிடம் ப்ரார்த்தனை செய்து வந்தார். சமணர்கள் வேதத்தையும் வேள்வியையும் நிந்திக்கிறவர்

களாகையால் அவர்களை அடக்கி உன்னுடைய புகழே எங்கும் பரவும்படி செய்ய வேண்டுமென்று ஈசனை வேண்டிக் கொண்டனர்.

வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்துழல்
ஆதமில்லி யமணொடு தேரரை
வாதில் வென்றழிக் கத்திரு வுள்ளமே
பாதி மாதுட னாய பரமனே
ஞால நின்புக ழேமிக வேண்டுந்தென்
ஆல வாயி லுறையு மெம் மாதியே"

(சம்பந்தர் தேவாரம்—திருவாலவாய்)

என்று அவர் வேண்டிக்கொண்டு சமணர்களிடம் போனார்.

உடனே, ஸம்பந்தர் சமணர்களைப் பார்த்து, "உங்கள் கொள்கைகளை ஓர் ஓலையில் எழுதி இந்த வைகையாற்று வெள்ளத்தில் போடுங்கள். நானும் என் கொள்கையை எழுதிப் போடுகிறேன். எந்த ஓலை ப்ரவாஹத்தோடு போகாமல் அதை எதிர்த்துச் செல்லுகிறதோ அதிலுள்ள கொள்கைதான் உண்மை யானது" என்று சொன்னார். அதற்கு அவர்கள் ஸம்மதித்தார்கள். அவர்கள் அப்படிப்போடவே சமணர்களின் ஓலை ப்ரவாஹத்தோடு சென்றுவிட்டது. ஸம்பந்தருடைய ஓலை தண்ணீரில் எதிர்த்துச் சென்றது. பிறகும் சமணர்கள் தாங்கள் தோற்றதாக ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. பின்பு ஸம்பந்தர், "நாம் இருவரும் முன்போலவே நெருப்பில் எழுதிப்போடுவோம். யாருடைய ஓலை எரிந்து போகிறதோ அவர்கள் தோற்றுப் போவார்கள்" என்று சொன்னார். அதையும் ஒப்புக்கொண்டு அப்படியே இருவரும் செய்ய, சமணர்களின் ஓலை எரிந்து போயிற்று. ஸம்பந்தருடைய ஓலை அப்படியே இருந்தது.

ஸம்பந்தமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் அந்த ஓலையில் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தார்.

"வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆணினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாம்அரன் நாமமே
சூழ்க வையக மும்துயர் தீர்கவே"

இதன் அர்த்தம் :

"ப்ராம்மணர்கள் ஸௌக்கியமாக வாழவேண்டும். தேவர்கள் ஸௌக்யமாக இருக்க வேண்டும். பசுக்கள் ஸௌக்யமாக இருக்கவேண்டும். குளிர்ந்த மழை பெய்ய வேண்டும். அரசன் நீதி தவறாமல் ஆளவேண்டும். கெடுதியெல்லாம் தொலைய வேண்டும். உலகம் முழுவதும் "ஹர ஹர மஹாதேவ" என்ற வார்த்தை நிரம்பியிருக்க வேண்டும். உலகத்திலேயே துக்கமென்பது இருக்கக்கூடாது".

சைவர்கள் கொள்கை எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும். அவர்களுடைய முடிவான ஸித்தாந்த மாகிய இந்தப் பாட்டிலும் ப்ராம்மணர்களையும் பசுக்களையும் தனியே எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். இப்பாட்டில் தேவர்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். முன்சொன்ன ச்லோகத்தில் தேவர்கள் சொல்லப் படவில்லை. இப்படியே நமக்குள் பொதுவாக ஒரு ச்லோகம் வழங்கி வருகிறது.

नमो ब्रह्मण्यदेवाय गोब्राह्मणहिताय च ।
जगद्धिताय कृष्णाय गोविन्दाय नमोनमः ॥

(சாந்தி பர்வம், 46, Sl. 12, 6)

இதன் அர்த்தம் :

"ப்ராம்மணர்களுக்கும் பசுவுக்கும் நன்மையைச் செய்யும் கிருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரம்".

இங்கும் ப்ராம்மணனும் பசுவும் தனியே எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். இப்படிச் சொல்லுவதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை விசாரிப்போம்.

உலகத்தில் யார் எவ்விதக் கேள்வி கேட்டாலும், அதற்கெல்லாம் தகுந்த பதில் கீதாசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

सर्वोपनिषदो गावो दोग्धा गोपालनन्दनः ।
पार्थो वत्सः सुधोर्भोक्ता दुग्धं गीतामृतं महत् ॥

(கீதா மங்களாசரணம், 4)

“எல்லா உபநிஷத்துக்களும் பசுக்களாம். அவைகளைக் கறக்கும் இடையன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். அப்பசுக்களின் கன்று அர்ஜுனன், அப்பசுக்களிடம் கறந்த பால் கீதையென்பதாகும். பாலைக் குடிப்பவர்கள் வித்வான்கள்.”

லோகத்தில் ஓர் இடையன் பால் கறக்க வேண்டுமென்றால் மாட்டுடன் கன்றையும் கொண்டு போக வேண்டும். பால் கன்றுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உபயோகப்படுவது போல் கீதா சாஸ்திரம் யாருக்கு எவ்வித ஸந்தேஹம் உதித்தாலும் அதைப் போக்கும். யார் எவ்விதக் கேள்வி கேட்டாலும் அதற்குப பதில் அதிலிருக்கும். அநேக க்ரந்தங்கள் இருந்தாலும் நான் ஏன் இதை எடுத்துக்கொண்டேன் என்றால் அதற்கு ஒரு காரணமுண்டு. இக்காலத்தில் எல்லாரும் கீதை உயர்ந்த தத்வக்ரந்தம் என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்களல்லவா? அதில் சொல்லும் தத்வங்கள் என்ன என்பதில் விவாதமிருந்தாலும், கீதை உயர்ந்த க்ரந்தம் என்பதில் ஒருவருக்கும் ஆக்ஷேபமில்லை. இப்படிப் பெரியவர்கள் ஒப்புக்கொண்ட புஸ்தகத்திலிருந்து நான் முன் சொன்ன ஸந்தேகத்திற்குத் தகுந்த பதில் கிடைக்குமானால் நீங்கள் எல்லோரும் நிச்சயமாக நம்பிக்கையடைவீர்கள் என்று எண்ணி அதைச் சொல்ல எடுத்துக்கொண்டேன்.

இவ்வுலகில் மனிதர்களாகிய நம்முடைய ஜீவனரீதியைக் கவனிப்போம். ஓர் ஊரில் ஒரு ஸாமான் அதிகமாக விளைந்தால் அதை அந்த ஸாமான்

விளையாத ஊருக்கு அனுப்பி, நம் ஊரில் விளையாததும் அந்த ஊரில் விளைவதுமான மற்றொரு ஸாமானை வாங்கி வருகிறோம். தச்சன், கொல்லன் முதலியவர்கள் நமக்காகச் சில காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். நாம் அவர்களுடைய காலக்ஷேபத்திற்கு வேண்டியவைகளைக் கொடுக்கிறோம். பசுக்களுக்குப் புல் போடுகிறோம், அவை நமக்குப் பால் கொடுக்கின்றன. நாம் ராஜாங்கத்திற்கு வரி கொடுக்கிறோம். அவர்கள் நமக்குத் தீங்கு வராமல் காவல் கட்டுச் செய்கிறார்கள். இப்படி உலக முழுவதுமே பரிவர்த்தனை க்ரமத்தில் நடந்து வருகிறது. இப்படியே நாம் லோகாந்தரங்களுடன் சில பரிவர்த்தனை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். இஞ்சினீயர் முதலியவர்கள் பெய்த மழை நீரை ஒழுங்காகப் பிரித்து ஆறு முதலியவைகளில் பாயும்படி விடுவார்களே யொழிய, மழை பெய்யும்படி செய்ய அவர்களால் முடியாது. மழை பெய்யவேண்டுமானால் நாம் சில ஸாமான்களைத் தேவலோகத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும். இதையே கீதையில் சொல்லியிருக்கிறது.

सहयज्ञाः प्रजाः सृष्ट्वा पुरोवाच प्रजापतिः ।
अनेन प्रसविष्यध्वम् एव वोऽस्त्विष्टकामधुक् ॥
देवान् भावयतानेन ते देवा भावयन्तु वः ।
परस्परं भावयन्तः श्रेयः परमवाप्स्यथ ॥ (கீதை III, 10–11)

இதன் அர்த்தம் :

முதல் முதலில் ப்ரம்மா ஜனங்களோடு யாகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தார். அப்பொழுது அவர்களைப் பார்த்து, "இந்த யாகத்தைச் செய்து நீங்கள் க்ஷேமத்தை அடையுங்கள். இந்த யாகம் உங்களுடைய இஷ்டங் களைப் பூர்த்தி செய்து வைக்கட்டும்! இந்த யாகத்தைக் கொண்டு நீங்கள் தேவர்களைத் திருப்தி செய்து வையுங்கள். அந்தத் தேவர்கள் மழை முதலியவற்றால் உங்களுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்யட்டும்! இப்படியே

நீங்கள் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்து கொண்டு மேலான க்ஷேமத்தை அடையுங்கள்” என்று சொன்னார்.

யாகம் என்பது மந்த்ரம், தேவதை, ஹவிஸ் என்ற மூன்று ஸ்வரூபமாக உள்ளது. அவைகளுள் மந்த்ரம், ப்ராம்மணனால் சொல்லப்பட வேண்டும். தேவதையை மனஸால் த்யானம் செய்ய வேண்டும். ஹோமம் செய்வதற்கு முக்யமாக வேண்டியது பசுவின் நெய். இந்தக்காலத்தில் ப்ராம்மணர்கள் பெரும்பாலும் இங்கிலீஷ் படிக்கிறார்கள். அவர்கள் வேதாத்யயனம் செய்யவில்லை. இங்கிலீஷ் படித்தவர்களுக்கு, பிறகு வேதாத்யயனம் செய்தாலும், சரியான உச்சாரணம் செய்ய முடிவதில்லை. ஆகையால் தற்காலத்தில் மந்த்ரசுத்தி இல்லை. கர்மாக்களை ஒழுங்காக ஒருவரும் செய்யாததால் வேதாத்யயனமும் சரியாயில்லை. பசுவின் பால் தற்காலத்தில் பெரும்பாலும் காபிக்கு உபயோகப்பட்டு விடுகிறது. ஆகையால் சுத்தமான நெய்யும் கிடைப்பதில்லை. ஆதலால் த்ரவ்ய சுத்தியும் இல்லை.

யாகத்திற்கு முக்யமான மந்த்ரத்தை அத்யயனம் செய்வதால் ப்ராம்மணனையும், ஹோமத்ரவ்யமான நெய்யைக் கொடுப்பதால் பசுவையும் எல்லா விடத்திலும், மேல்கண்ட ச்லோகங்களிலும், திருஞான ஸம்பந்தர் பாசுரத்திலும் தனியாகச் சிறப்பித்துக் கூறியதாக எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. யாகத்தினால் ஏற்படும் ப்ரயோஜனம் ப்ராம்மணர்களுக்கும் பசுவிற்கும் மட்டும் இல்லை. லோகத்தில் எல்லோருக்குமே க்ஷேமத்தைக் கொடுப்பது யாகம். யாகங்கள் செய்தால்தான் லோகம் க்ஷேமமாக இருக்கும். யாகம் ஒழுங்காக நடைபெற வேண்டுமானால் ப்ராம்மணர் களும் பசுக்களும் க்ஷேமமாய் இருக்க வேண்டும்.

தற்காலத்தில், வேதாத்யயனம் செய்யாத ப்ராம்ம ணர்கள் தாங்கள் வேதாத்யயனம் செய்யவில்லையே

என்று வருத்தப்படுவதோடு வேதாத்யயனம் செய்த ப்ராம்மணர்களை அலக்ஷ்யம் செய்யாமல் மரியாதையாக நடத்த வேண்டும். அவர்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்யவேண்டும். கூடுமானவரையில் எல்லோரும் காபியை நிறுத்த வேண்டும். கொஞ்சமாவது வேதாத்யயனம் செய்ய வேண்டும். பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்களையும் முடிந்தவரையில் செய்ய வேண்டும்.

ஹிந்துமதப் பிரிவுகள் சில கொள்கை வேறுபாட்டால் பலவகையாக இருந்தாலும் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான கொள்கை ஒன்றாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

பொதுவாக லோகத்தின் க்ஷேமத்திற்கு ப்ராம்மணர்களும் பசுக்களும் முக்கிய காரண பூதர்களாக இருப்பதால்தான் எல்லா ஹிந்துமதப் பிரிவினர்களும் ப்ராம்மணர்களையும் பசுக்களையும் சிறப்பாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்று எண்ணவேண்டியதாயிருக்கிறது.

2. நமது மதம்

(12-10-1932)

உலகத்தில் அநேக மதங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு மதத்திற்கும் ஒவ்வொரு பேர் இருக்கிறது. எல்லா மதத்தின் பேர்களும் மனிதரைப் பொறுத்தே இருக்கின்றன. அந்த அந்த மதத்தை யார் யார் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்களோ அவர் அவர் பேரால் அந்த அந்த மதம் வழங்கி வருகின்றது. புத்த மதம் புத்தரால் (Buddha) ஏற்பட்டது. ஜைன மதம் மஹாவீரரால் ஏற்பட்டது. முகம்மதிய மதம் முகம்மதினால் (Mohammed) ஏற்பட்டது. கிறிஸ்து மதம் கிறிஸ்துவால் (Jesus Christ) எற்பட்டது. பாரஸீகத்தில் ஒரு மதம் இருந்தது. அது ஜரதஸ்தர் (Zeroaster) என்பவரால் ஏற்பட்டது. அந்த மதஸ்தர்கள் நம் தேசத்தில் இப்பொழுது இருக்கிறார்கள். சைனாவில் கன்பூஷஸ் (Confucius) என்பவரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மதம் உள்ளது. இப்படி ஒவ்வொரு மதமும் ஒவ்வொரு அவதார புருஷரால் ஒவ்வொரு காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறது. பல ஜனங்களுக்கு உபதேசம் செய்து அவர்களை தங்கள் வழிப்படுத்திக் கொண்டவர்கள் மஹா புருஷர்களாய்த் தான் இருக்க வேண்டும். இப்படி மற்ற மதங்களெல்லாம் ஒவ்வொரு பேருடையதாக இருக்கிறது. நம் மதத்துப்பையன் ஒருவனை நீ என்ன மதம் என்று கேட்டால் இங்கிலீஷ் படித்தவனாயிருந்தால் ஹிந்து மதம் என்று சொல்வான். இல்லாவிட்டால் அதுகூடத் தெரியாது. பத்திரம் எழுதுகிறவர்களைக் கேட்டால் சிவமதம் விஷ்ணு மதம் என்று இரண்டு சொல்வார்கள். ஆனால் அவை உட்பிரிவுகள் ஆகும். அவைகள்கூட மனுஷ்யர் பேரால் இல்லை. இவைகளுக்கெல்லாம்

சேர்ந்து பொதுப்பெயர் என்னவென்று கேட்டால் ஒன்றும் தெரிவதில்லை. ஹிந்து மதம் என்று சொன்னால் தாத்தாவைக் கேட்டாலும் அது தெரியவேண்டும். ஒரு கிறிஸ்துவனைப் பல தலைமுறைகளுக்கு முந்தி கேட்டாலும் அவன் கிறிஸ்து மதம் என்று சொல்வான். அது மாதிரி நமக்குப் பழைய பெயர் ஒன்றில்லை. வாஸ்தவமாக நமது மதத்திற்கு ஒரு பெயரும் இல்லை. உட்பிரிவுகளுக்குப் பெயர் இருந்தாலும் அவைகூட ஸ்வாமி பெயராக, இருக்கின்றனவேயொழிய மனுஷ்யாள் பெயரைக் காணோம். சிவ பக்தன் விஷ்ணு பக்தன் எல்லோரும் ஒரு மதத்துள் அடங்கினவர் என்பதை அறிவார்கள். அந்தப் பொதுமதம் என்ன? அதன் பெயர் எது? என்று கேட்டால் ஒன்றும் தெரிவதில்லை. சில பேர் ஸநாதன தர்மம் என்று ஒரு புதுப்பெயர் சொல்லுகிறார்கள். அது பழைய பெயர் இல்லை. நம்முடைய மதத்தின் பெயர் அதாக இருந்தால் பாட்டியைக் கேட்டாலும் தெரியவேண்டும், பறையனைக் கேட்டாலும் தெரியவேண்டும். அப்படிக் கேட்டால் அவர்கள் ஸநாதன தர்மம் என்பார்களா? அதனால் அந்தப்பெயர் ஸரியில்லை என்பது தெரிகிறது.

ஹிந்து மதம் என்று யாரோ பேர் வைத்திருக் கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் உண்டு. நம்மவர்கள் ஹிந்துக் கரையில் இருந்தார்கள், அந்த ஹிந்து (Indus) நதியை வேறு தேசத்தவர்கள் இந்து என்று சொன்னார்கள். ஹிந்து தேசத்தை இந்து தேச மென்றார்கள். ஒரு தேசத்திற்குப் பக்கத்தில் உள்ள தேசம் எதுவோ அந்த தேசப்பெயராலேயே அதற்கப்புறம் உள்ள தேசங்களையும் வழங்குவது வழக்கம். வடக்கே இருந்து எந்த பைராகி வந்தாலும் காசிப்ராம்மணன் என்று நாம் சொல்லுகிறோம். மலையாள தேசத்திற்குப் பக்கத்தில் இருப்பது கொங்கு நாடு. அங்கு இருப்பவர்களைக் கொங்கம்பட்டர் என்று மலையாளத்தார் சொல்லு

வார்கள். தஞ்சாவூர் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவி லுள்ளவர்களையும் கொங்கம்பட்டர் என்றுதான் சொல்லுவார்கள். வேறு நாட்டார் எல்லாரும் அவர்களுக்குக் கொங்கம் பட்டர்களே. தெலுங்க நாட்டுக்கு அடுத்தாற்போல் கீழே இருப்பது அரவா நாடு. அதை அரவ நாடு என்று சொல்வதும் உண்டு. அதற்கு அப்புறம் உள்ள தேசங்களும் அவர்களுக்கு அரவ தேசங்கள் தாம். தமிழை அரவம் என்று சொல்வதற்குக் காரணம் இதுதான். பொருளற்ற சப்தமென்று இப்பொழுது சொல்லுகிறார்கள். அது தப்பு. பைராகிகளுக்கு உத்தர தேசத்தில் மாவு தருகிறார்கள். நம்முடைய தேசத்தில் அவர்களுக்கு ஒன்றும் தருவதில்லை. அவர்கள் வடதேசத்துக்குப் போய் ஒரு பாட்டுப் பாடுவதுண்டு. அந்தப்பாட்டு,

இல்லா போ போ கரே தெலுங்கி
நஹிகு ஜாராத் ஸந்தன்
தேல்ப தாதே நரேல்

இந்தப் பாட்டுக்குத் தெலுங்கர் இல்லை போ போ என்று சொல்லுகிறார்கள். நெய்யைக் கேட்டால் தேங்காயெண்ணெய் தருகிறார்கள் என்பது அர்த்தம். இல்லை போ போ என்பது தமிழனுடைய வார்த்தை, தெலுங்கன் அப்படிச் சொல்லுவதாகப் பைராகிகள் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்கு அடுத்தது தெலுங்கு தேசம். அதனால் அப்புறம் உள்ளவற்றையும் அப்படியே வழங்குகிறார்கள். இவற்றைப் போலத்தான் ஸிந்துப் பிரதேசத்தைக் கண்டவர்களும் நம்முடைய தேசம் முழுவதையும் ஹிந்து தேசம் என்று நம்மை ஹிந்துக்களென்றும் நமது மதத்தை ஹிந்துமதமென்றும் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். ஆகையால் ஹிந்து மதம் என்பது நமது மதத்துக்குரிய பழைய பெயர் அல்ல.

ஒவ்வொரு மதத்தினரும் ஏதாவது தமக்காக ஓர் அடையாளத்தை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

நமக்கு எப்படிப் பொதுவான பேர் ஒன்று இல்லாமல் இருக்கிறதோ அப்படியே பொதுவான அடையாளமும் இல்லாமல் இருக்கிறது. நாமாவும் ரூபமும் இல்லாத மதம் நமது மதம். ஹிந்துவுக்கு என்ன அடையாளம்? சில பேர்கள் விபூதி இட்டுக்கொள்கிறார்கள். சில பேர் நாமம் போட்டுக் கொள்கிறார்கள். சில பேர் சிவன் கோயிலென்றால் கண்ணை மூடிக்கொள்கிறார்கள். சில பேர் லிங்கங் கட்டிக்கொண்டு வீரசைவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வைஷ்ணவனைக் கண்டால் ஆவதில்லை. இவ்வளவு பேருக்கும் பொதுவான அடையாளம் என்ன இருக்கிறது? சிகையை அடையாளமாகச் சொல்லலாமா? இந்தக்காலத்தில் அதைச்சொல்ல முடியவில்லை. அல்லாமலும் சீனாக்காரன்கூடச் சிகை வைத்துக் கொள்கிறான். அதனால் அதை ஓர் அடையாளமாகச் சொல்ல முடியாது.

இப்படி அடையாளம் இல்லாமல் இருக்கிறதே! எதை அடையாளமாகச் சொல்லலாம் என்று யோசித்தேன். ஓர் அடையாளத்தைக் கண்டுபிடித்தேன். பெருமாள் கோயில் தேரிழுப்பவன் ஹிந்து என்று ஒன்று தோன்றியது. அன்றைக்குப் பறையன் முதல் ப்ராம்மணன் வரையில் தேர் இழுக்கிறார்கள். சிவன் கோயில் தேர் என்றால் வைஷ்ணவர்கள் வர மாட்டார்கள். அதனால்தான் பெருமாள் கோயில் தேர் என்றேன். ஏதாவது ஒரு அடையாளம் சொல்லித்தானே ஆகவேண்டும். அதனால் வேடிக்கையாக இந்தச் சின்ன அடையாளத்தைச் சொன்னேன். கிறிஸ்தவர்களும் முஹம்மதியர்களும் தேரிழுக்க வரமாட்டார்களல்லவா?

ஒரு ஸம்ஸ்க்ருதக் கதைப் புஸ்தகம் வாசித்தேன். அதில் ஒரு அரசனுடைய அரண்மனை வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அந்த அரண்மனையில் சில துருக்க

வீரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களைப் பற்றி சொல்லுகையில்,

अक्षतश्रोत्रयुग्माः ।

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் காது குத்தாதவர்களென்பது அதன் அர்த்தம். அப்பொழுது ஹிந்துக்கள் காது குத்தினவர்கள் என்ற ஞாபகம் உண்டாயிற்று. இது ஒரு லௌகிக அடையாளம். இப்படி ஏதாவது ஸ்வாரஸ்யமில்லாத அடையாளங்களைச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறதே ஒழியச் சிறந்த பொது அடையாளம் ஒன்றும் நமக்கு இல்லை.

பேர் ஏன் இல்லை? அடையாளம் ஏன் இல்லை? மற்ற மதங்களுக்கெல்லாம் இருக்கிறதே என்று ஒரு ஸமயம் யோசித்துப் பார்த்தேன். அப்புறம் எனக்கு நிரம்ப ஸந்தோஷமாக இருந்தது. பெரிய கௌரவம் தோன்றிற்று. பேர் இருக்கிற மதத்திற் பிறக்காமற் போனோமே என்ற ஸந்தோஷம் உண்டாயிற்று. பேரில்லாமல் இருப்பது ஒரு கௌரவம் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது.

மதம் என்பது என்ன? ஜன்மம் எடுத்ததன் ப்ரயோஜனத்தை அடையச் சொல்லிக் கொடுக்கும் ஒரு வழி. ச்ரேயஸ்ஸுக்கு எது ஸாதனமோ அதுதான் மதம். புஸ்தகங்களில் அது தர்மம் என்னும் பெயரால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஜன்மம் கடைத்தேறுவதற்கு வழி அந்தத் தர்மந்தான். அதற்குப் பேர் எதற்கு?

எங்கள் ஊரில் ராமு என்னும் பேருடையவர்கள் நான்கு பேர் இருந்தார்கள். ஒருவன் கறுப்பு, ஒருவன் உயரமாக இருப்பான், மற்றொருவன் அரைப் பார்வையுடையவன், வேறொருவன் சிவப்பாக இருப்பான். அவர்களைத் தனித்தனியே சொல்லும் பொழுது கறுப்பு ராமு, நெட்டை ராமு, குருட்டு ராமு, சிவப்பு ராமு என்று சொல்வது வழக்கம். அடுத்த ஊருக்கு ஒரு நாள் போனேன். அங்கே ராமு என்று

ஒருவனே இருந்தான். ஒருவர் என்னிடம் “ராமுவைக் கூட்டிக் கொண்டு வா” என்றார். நான் எங்கள் ஊர் ஞாபகத்தில், “எந்த ராமு?” என்று கேட்டேன். அவர், எந்த ராமுவாவது? எத்தனை ராமு இருக்கிறார்கள்? இருப்பவன் ஒருவன் தானே?” என்று கேட்டார். ஒரு ராமுவே இருக்கும்பொழுது அடையாளம் வேண்டாம் என்று எனக்கு அப்பொழுது தெரிந்தது.

நமது மதத்தைத் தவிர மற்ற மதங்களெல்லாம் ஒரு மனிதருடைய பேரை உடையவை. அவருக்கு முன் அந்த மதம் இல்லை. அந்த மதங்களுக்கெல்லாம் ஜாதகம் கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு மதங்களும் உண்டாவதற்கு முன்பும் நம்முடைய மதம் இருந்தது. நம்முடைய மதம் ஒன்றே இருந்த பழைய காலம் ஒன்று உண்டு. அந்தக் காலத்தில் அதற்குத் தனிப்பேர் இருக்க வேண்டிய அவச்யமில்லையல்லவா? வேறு மதங்கள் இருந்தால் தனிப்பேரும் அடையாளமும் வேண்டும். மதம் என்பது ஒன்றே என்று இருந்துவிட்டால் அதன் பேர் மதம் என்பதுதான். இன்ன மதம் என்று வேறு குறிக்கவே வேண்டியதில்லை. முதன் முதலில் இருந்த மதம் தனிப்பேரில்லாமல் தானே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இதை நினைக்கும்பொழுது தான் இந்த மதத்திற் பிறந்ததைக் குறிக்கு ஒரு கௌரவ புத்தி எனக்கு உண்டாயிற்று. வெகு காலமாக இந்த மதம் இருந்து வந்ததற்கு இதற்கு ஒரு தனிப்பேர் இல்லாததே அடையாளம்.

இந்தப் பழைய மதத்திற்குக் காலக்கணக்கு இல்லை. இன்னாரால் ஏற்பட்டது என்று இருந்தால் கணக்குச் சொல்லிவிடலாம். வேதம் இவ்வளவு வருஷத்திற்கு முன்பு ஏற்பட்டது என்று சில நவீன ஆராய்ச்சிக் காரர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்குள்ளேயே ஒருவர் அபிப்ராயத்தை மற்றவர் ஒப்புக் கொள்வ தில்லை.

ஒருவனே இருந்தான். ஒருவர் என்னிடம் "ராமுவைக் கூட்டிக் கொண்டு வா" என்றார். நான் எங்கள் ஊர் ஞாபகத்தில், "எந்த ராமு?" என்று கேட்டேன். அவர், எந்த ராமுவாவது? எத்தனை ராமு இருக்கிறார்கள்? இருப்பவன் ஒருவன் தானே?" என்று கேட்டார். ஒரு ராமுவே இருக்கும்பொழுது அடையாளம் வேண்டாம் என்று எனக்கு அப்பொழுது தெரிந்தது.

நமது மதத்தைத் தவிர மற்ற மதங்களெல்லாம் ஒரு மனிதருடைய பேரை உடையவை. அவருக்கு முன் அந்த மதம் இல்லை. அந்த மதங்களுக்கெல்லாம் ஜாதகம் கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு மதங்களும் உண்டாவதற்கு முன்பும் நம்முடைய மதம் இருந்தது. நம்முடைய மதம் ஒன்றே இருந்த பழைய காலம் ஒன்று உண்டு. அந்தக் காலத்தில் அதற்குத் தனிப்பேர் இருக்க வேண்டிய அவச்யமில்லையல்லவா? வேறு மதங்கள் இருந்தால் தனிப்பேரும் அடையாளமும் வேண்டும். மதம் என்பது ஒன்றே என்று இருந்துவிட்டால் அதன் பேர் மதம் என்பதுதான். இன்ன மதம் என்று வேறு குறிக்கவே வேண்டியதில்லை. முதன் முதலில் இருந்த மதம் தனிப்பேரில்லாமல் தானே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இதை நினைக்கும்பொழுது தான் இந்த மதத்திற் பிறந்ததைக் குறிக்கு ஒரு கௌரவ புத்தி எனக்கு உண்டாயிற்று. வெகு காலமாக இந்த மதம் இருந்து வந்ததற்கு இதற்கு ஒரு தனிப்பேர் இல்லாததே அடையாளம்.

இந்தப் பழைய மதத்திற்குக் காலக்கணக்கு இல்லை. இன்னாரால் ஏற்பட்டது என்று இருந்தால் கணக்குச் சொல்லிவிடலாம். வேதம் இவ்வளவு வருஷத்திற்கு முன்பு ஏற்பட்டது என்று சில நவீன ஆராய்ச்சிக் காரர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்குள்ளேயே ஒருவர் அபிப்ராயத்தை மற்றவர் ஒப்புக் கொள்வ தில்லை.

ஆகவே, நமது மதத்திற்குப் பேரில்லாதது தான் அடையாளம். பேரில்லாமை அதன் பழமையைக் காட்டுகின்றது. ஆனாலும் இதற்கு ஒரு அடையாளம் உண்டு. அது என்ன? வேதத்திற் சொல்லியிருப்பதை நம்புவது தான் நம்முடைய பொது அடையாளம். எந்த ஜாதியானாலும் வேதத்தை நம்பவேண்டும். இந்தக்காலத்தில் வேறு தேசத்துப் படிப்பு அதிகமாக ஏறிவிட்டபடியால் நம்முடைய சாஸ்த்ரங்களையும் நம் பழக்க வழக்கங்களையும் நம்பாத ஒரு நிலைமை வந்திருக்கிறது. எப்பேர்ப்பட்ட கீழ் ஜாதியானானாலும் ஏதாவது ஒருவர் பேச்சைக் கேட்க மறுத்தால், "அது என்ன வேத வாக்யமா"? என்று கேட்கிறான். இந்தப் பழமொழி வேத வாக்யத்திற்கு அடங்கி எல்லோரும் நடக்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது. இந்தக்காலத்தில் அந்தப் பழமொழி மாத்திரம் இருக்கிறதே ஒழிய அதன் தாத்பர்யத்தை அறிந்து நடப்பது மாத்திரம் இல்லை.

வேதத்தில் என்ன சொல்லியிருக்கிறதோ அதன்படி நமது மதத்தில் உள்ள எந்த ஜாதியாரும் நடக்க வேண்டும். நம்முடைய தாயார் வேதமந்த்ரம் சொல்லக்கூடாது என்றால் அந்த விதிப்படியே நடக்க வேண்டும். ஏன் சொல்லக்கூடாது என்று கேட்கக் கூடாது. அப்படிச் சொன்னால்தான் மாத்ரு பக்தியென்று நினைப்பது தப்பு. தாயார் தூராமாக இருக்கும்பொழுது நீ ஏன் எங்களுடன் சாப்பிடக்கூடாது என்று சொல்வது பக்தியா? வேதம் சொல்லியபடி நடப்பது நம்முடைய கடமை என்று எல்லோரும் நினைக்க வேண்டும். எல்லாக் குலத்தினருக்கும் வேத நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும்.

இப்பொழுது லோகத்தில் உள்ள மதங்கள் நான்கு அல்லது ஐந்து இருக்கலாம், அவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது, அவற்றிற்கு முன்பு

பொது மதமாக ஒன்று இருந்திருக்க வேண்டும், அதுதான் நமது மதம், பேரில்லாமல் இருப்பதனாலேயே இது பழையதென்பதை அறியலாம்.

பழைய காலத்தில் எல்லோருக்கும் ஒரு மதம் இருந்தது, அந்த மதம் நமது வைதிக மதம் என்று சொன்னால், அந்தக் காலத்தில் லோக முழுவதும் வேத நம்பிக்கை உடையவர்களாக இருந்திருக்க வேண்டுமே, அவ்வாறு இருந்ததற்கு ஆதாரங்கள் இருக்கின்றனவா என்று நீங்கள் கேட்கலாம்.

இப்பொழுது உள்ள மதங்கள் 2000 வருஷங்களுக்குள் ஏற்பட்டவை. அவற்றிற்கு முன்பு சில மதங்கள் இருந்து அழிந்து போயிருக்கலாம். கிறிஸ்து மதத்துக்கு முன்பே யூதர்கள் (Jews) மதம் இருந்தது. ஹிந்து மதம் மாதிரி, கிரேக்க (Greece) தேசத்து மதம் பழையது என்று சொல்லுகிறார்கள். அது அழிந்துவிட்டது. நமது மதம் மட்டும் இருக்கிறது. இப்பொழுது இதற்கும் தாது பார்த்து வருகிறார்கள்.

இருக்கிறவற்றிற்குள் இது பழைய மதம் என்றால், அப்பொழுது இந்த ஜாதி வித்யாஸம் உண்டா என்று கேட்கலாம். ஏசு கிறிஸ்து யுதர்களால் சிலுவையில் அறையப்பட்டார். அவர் கீழ ஜாதியானின் கிணற்றிலுள்ள தீர்த்தத்தைக் குடித்தாராம், அது ஒரு தோஷமாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் பழங்காலத்திலேயே ஜாதி வித்யாஸங்கள் இருந்தன என்று தெரிய வருகிறது.

கவர்ன்மெண்டார் முயற்சியால் அங்கங்கே பூமி தோண்டப்பட்டு பல வஸ்துக்களைக் கண்டு பிடித்துச் சரித்திரங்களை எழுதி வருகிறார்கள். ஈஜிப்ட் (Egypt) தேசத்தில் ஓரிடத்தில் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 1280 வருஷத்திற்கு முன் எழுதப்பட்ட ஒரு சாஸனம் பூமியிலிருந்து கிடைத்ததாம். அந்தச் சாஸனம் இரண்டு அரசர்கள் தங்களுக்குள் செய்து கொண்ட

உடன்படிக்கையாகும்.[1] அதில் தெய்வ ஸாக்ஷியாக மித்ராவருணரைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறதாம். அதனால் அந்தக் காலத்தில் அந்தத் தேசத்தில் வேதமார்க்கம் இருந்தது என்று தெரியவில்லையா? ஈஜிப்ட் தேசத்தில் இருந்த பழைய அரசர்களுடைய பேர்களில் அநேகம் ராமன் பேராக இருக்கின்றன.[2] ஆப்பிரிக்காவுக்குப் பக்கத்தில் மடகாஸ்கர் (Madagascar) என்ற ஒரு தீவு இருக்கிறது. அங்கே உள்ள ஊரின் பேர்களில் நூற்றுக்கு எழுபத்தைந்து பேர்கள் ஸம்ஸ்க்ருதப் பேராக இருக்கின்றன. அவற்றிலும் பல ராமன் பேராகவே இருக்கின்றன. ஆப்பிரிக்காவில் ஒரு பெரிய பாலைவனம் இருக்கிறது. அதற்கு ஸஹாரா பாலைவனம் (Sahara) என்று பெயர். பாலைவனங்களெல்லாம் ஒரு காலத்தில் ஸமுத்ரம் இருந்த இடங்களென்று சொல்கிறார்கள். ஸஹாரா பழைய காலத்தில் ஜலக்காடாக இருந்த பொழுது அதன் கரைப் பிரதேசங்களில் ஜனங்கள் இருந்தார்கள்.[3] அங்கே உள்ள பேர்களெல்லாம் ஸம்ஸ்க்ருதப் பேர்களாகவும் ராமன் பேராகவும் இருக்கின்றன.

பூகோளத்தின் கீழ்ப்பாதியிலும் இப்படிப்பட்ட அடையாளங்கள் இருக்கின்றன. அமெரிக்காவிலுள்ள மெக்ஸிகோ என்னும் தேசத்தில் நவராத்ரி காலத்தில் ஒரு உத்ஸவம் நடக்கிறது. அதற்கு ராமஸிதா என்று பெயர்.[4] அங்கே வெட்டுமிடங்களிலெல்லாம் பிள்ளையார்[5] விக்ரஹம் அகப்படுகிறது. அந்தத்

1. Treaty of Rameses II with the Hittites. See H.R. Hall - The Ancient History of the Near East. pp. 364 etc. - (Ed.)

2. Rameses, I, Rameses II, Rameses III - (Ed.)

3. See Encyclopaedia Brittanica, Vol.23, Tit. Sahara- (Ed.)

4. See p.56 of the Text and Plate 24 by T.W.F. Gann- The Maya Indians of Southern Yucaton, North and British Honduras.- (Ed.)

5. Baron Humboldt quoted in Harbilassarda - Hindu Superiority, p.151- (Ed.)

தேசத்தில் ஸ்பெயின் தேசத்தார் புகுந்து அதை நாசமாக்கினார்கள். அங்கே இருந்த பழைய குடிகள் ஆஸ்திகர். ஆஸ்டெக்ஸ் (Aztecs) என்று இப்பொழுது சொல்லுகிறார்கள். அங்கே இன்னும் ஒரு தேசம் இருக்கிறது. அது மிகவும் அழகிய தேசம். அதன் பெயர் பெரு (Peru) என்பது. நம்முடைய தேசத்திற்கு நேர் கீழே அது இருக்கிறது. அங்கே எல்லோரும் ஸூர்யாலயத்தில் உபாஸனை செய்கிறார்கள்[1]. விஷுவில்தான் அவர் களுடைய உத்ஸவம் நடைபெறுகிறது. அவர்களுடைய பெயர் இன்காஸ் (Incas) என்று இப்பொழுது வழங்கு கிறது. இனன் என்பது ஸூர்யன் பெயர். அதிலிருந்து வந்தது அந்தப்பெயர். அவர்கள் ஸூர்யோபாஸகர்கள். ஆகையால் அந்தப் பெயரைப் பெற்றார்கள்.

இன்னொரு விஷயங்கூட வேடிக்கையாகச் சொல்கிறேன். பகீரதன் கங்கையைக் கொண்டு வந்த சரித்ரம் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஸகரர்கள் அறுபதினாயிரம் பேர்கள் யாகக் குதிரையைத் தேடிக்கொண்டு பூமியைப் பறித்துப் பாதாள லோகம் போனார்கள், கபிலருடைய ஆச்ரமத்தில் குதிரை இருப்பதைக்கண்டு அவரைக் கஷ்டப்படுத்தினார்கள், அந்த முனிவர் த்ருஷ்டிபட்டு எல்லாரும் சாம்பலா னார்கள், அந்தச் சாம்பலில் பகீரதன் கங்கையைக் கொண்டு வந்து விட்டானென்று படித்திருக்கிறோம். பாதாள லோகமென்பது அமெரிக்க தேசம். கபிலர் தவம் செய்து கொண்டிருந்த கபிலாரண்யம் என்ற இடம் அங்கே இருக்கிறது. மதுரையை மருதையென்றும் குதிரையைக் குருதையென்றும் மாற்றிச் சொல்வது போல அதைக் கலிபோர்ண்யா என்று இப்பொழுது சொல்லி வருகிறார்கள். அதற்குப் பக்கத்தில் ஹார்ஸ் ஐலண்ட் (Horse Island) என்ற தீவும், ஆஷ் ஐலண்ட் (Ash

1. See Asiatic Researches, Vol. I, p.426- (Ed.)

Island) என்ற மற்றொரு தீவும் இருக்கின்றன. குதிரை கட்டிய இடமும், சாம்பல் இருந்த இடமும் அவை.

ஆஸ்திரேலியாவில் (Australia) நிர்வாணமாக இருக்கும் ஒரு பழைய ஜாதியின் படம் ஒன்றைப் பார்த்தேன். வேஷம் போட்டுக்கொண்டு அவர்கள் ஆடிக்கொண்டிருந்த பொழுது எடுத்த படம் அது[1]. அதன் கீழ் "சிவா டான்ஸ்" (Siva Dance) என்று எழுதியிருந்தது. பின்பு கொஞ்சம் கவனித்துப் பார்த்தேன். வேஷம் போட்டுக்கொண்ட ஒவ்வொரு வருடைய நெற்றியிலும் மூன்றாவது கண் இருந்தது.

ஈஸ்ட் இண்டீஸ் (East Indies) என்னும் தீவுக் கூட்டங்களில் ஒன்றாகிய ஜாவாவில் நமது மதத்துப் புராதனச் சின்னங்கள் பல இருக்கின்றன என்று உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும். அங்கே போர்னியோ என்று ஒரு தீவு இருக்கிறது. அதில் நூற்றுக்கணக்கான மைல் நீளமுள்ள ஒரு காடு இருக்கிறது. அது முழுவதையும் மனிதன் இன்னும் பார்க்கவில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதை வர்ஜின் காடு (Virgin Forest)[2] என்று சொல்லு கிறார்கள். ப்ரம்ம ஸ்ருஷ்டி முதல் மனித ப்ரவேச மில்லாமல் காடாகவே இருக்கிறதென்று அந்தப் பெயர் குறிக்கும். அந்தக் காட்டிற்குள் சில நூறு மைல் உள்ளுக்குள் போனபொழுது ஒரு கல் இருந்தது. அதில் நம்முடைய க்ரந்த எழுத்தில் எழுதினது போன்ற ஒரு சாஸனம் இருந்தது. அதை வாசித்துப் பார்க்கும்பொழுது, இன்ன மஹாராஜா இன்ன யஜ்ஞம் செய்தான், இன்னவிடத்தில் யூபஸ்தம்பம் நட்டான், ப்ராம்மணர் களுக்கு கற்பக விருக்ஷதானம் செய்தான் என்று அதில்

1. Cf. Figs. 128 and 129, p. 621 of the Native Tribes of Central Australia by Spencer and Gillen (Macmillan, 1899)-(Ed.)

2. Wallce - The Malay Archipelago, pp.44,45-(Ed.)

எழுதப்பட்டிருந்தது தெரிந்தது[1]. இவற்றைப்போல ஆதாரங்கள் பல இப்பொழுது அகப்பட்டுக் கொண்டு வருகின்றன. இங்கிலீஷில் உள்ள புஸ்தங்களில் இந்த விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. நம்முடைய மதத்தைப் பரிஹாஸம் பண்ணச் செய்ததும் இங்கிலீஷ், இப்பொழுது இவ்வளவையும் தெரிவித்ததும் அந்த இங்கிலீஷே. அதனால் எதையும் அலக்ஷ்யம் செய்யக் கூடாதென்று தெரிகிறது. விஷயக்ரஹணசக்தியோடு பார்த்தால் எதிலும் ஸாரமான சில விஷயங்கள் இருக்கும்.

இப்படிப் பல இடங்களில் நமது மதத்திற்குரிய சின்னங்கள் அகப்படுவதனால் நம்மவர்கள் இங்கே இருந்து அங்கே போனார்கள், அங்கே இருந்து இங்கே வந்தார்கள் என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். எங்கேயும் நமது தர்மமே இருந்தபொழுது ஓரிடத்திலிருந்து வேறு இடத்திற்குப் போவானேன்? அங்கங்கே இருந்தவையே அவை என்று ஏன் கொள்ளக்கூடாது? இங்கிருந்து போனாரென்பது தப்பு. அப்படிச் சொல்லவேண்டிய அவச்யமேயில்லை. பல தீவுகளுக்குப் போவது தப்பு என்று நமது சாஸ்த்ரம் கூறுவதற்கு விரோதம் அதுவென்று நாம் பயப்பட வேண்டாம். அங்கங்கே இருந்தவர்களென்றே கொள்ள வேண்டும்.

நம்முடைய தர்மமும் நம்முடைய சாஸ்த்ரங்களும் மிகவும் பழையவையானால் நம்முடைய சாஸ்த்ரங்களிற் சொன்னவையெல்லாம் நிஜமாக இருக்க வேண்டுமே? நம்முடைய சாஸ்த்ரங்களில் ஏழு ஸமுத்ரங்கள் இருந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பால் ஸமுத்ரம், நெய் ஸமுத்ரம், தயிர் ஸமுத்ரம், கள் ஸமுத்ரம், கரும்புச்சாற்று ஸமுத்ரம், சுத்த ஜல சமுத்ரம், உப்பு ஸமுத்ரம் என்று அவைகள் சொல்லப்படுகின்றன. அந்த ஏழுள் இப்பொழுது உப்பு ஸமுத்ரம் ஒன்றுதான் பாக்கி

1. Yupa inscriptions of Mulavarman of Koeti (Borneo).-(Ed.)

இருக்கிறது. மற்றவற்றை இன்னும் வெள்ளைக்காரர் கண்டுபிடிக்கவில்லை என்று சொல்ல வேண்டியது தான்!

ஈச்வரன் லோகம் முழுவதற்கும் ஒரே தர்மத்தை வைத்திருந்தார். கலியில் அந்த தர்மம் இந்தத் தேசத்தில் மாத்திரம் நிற்க வைத்திருக்கிறார். லோகம் முழுவதும் இப்படியே இந்தத் தர்மம் இருந்ததுண்டு. இப்பொழுது சரித்ர ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் முன்பு இருந்த ஒரு ப்ரதேசத்தைப் பெரிய இந்தியா (Greater India) என்று சொல்லுகிறார்கள். உலகம் முழுவதும் இந்தியாவாக இருந்தது என்று நான் நினைக்கிறேன். இன்னும் பெரிய இந்தியா (Still Greater India) என்று சொல்லுகிறேன்.

இந்தப் பூலோகம் ஏழு த்வீபங்களை உடையது. "ஸப்தத்வீபாச மேதினீ" (सप्तद्वीपा च मेदिनी ।) என்று ஆசார்யாள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த ஏழில் ஜம்பூத்வீபத்தில் பாரத வர்ஷத்தில் பரதகண்டத்தில் நாம் இருக்கிறோம். இப்படியே ஒவ்வொரு த்வீபத்திலும் அநேக வர்ஷங்கள் உண்டு. ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் பல கண்டங்கள் உண்டு. எல்லா த்வீபங்களும் மேருவுக்குத் தெற்கே இருக்கின்றன. மேரு எல்லாவற்றிற்கும் வடக்கே இருக்கிறது. இரண்டு த்வீபத்திற்கும் நடுவில் ஒரு ஸமுத்ரம் இருக்கிறது. இப்படி ஏழு ஸமுத்ரத்திற்கு எட்டு த்வீபங்கள் இருக்க வேண்டுமல்லவா? அதற்கு வடக்கேதான் மேரு ஒன்று இருக்கிறது. மேரு சிகரத்தில் ஸ்வர்க்கம் இருக்கிறது. மேருவைச் சந்த்ர ஸூர்யர் சுற்றுகிறார்கள். மேருவிற்கு அப்புறம் ஒன்றும் இல்லை. ஜபமாலையில் மேருவென்று ஒரு ருத்ராக்ஷம் இருப்பதுண்டு. அதைத் தாண்டாமல் மாலையைத் திருப்பித் திருப்பி எண்ண வேண்டும். இது ஒரு ஸம்ப்ரதாயம். மேருவைத் தாண்டக்கூடாது. இது மஹாமேருவுக்கு அப்புறம் போவதற்கு ஒன்றுமில்லை என்பதை ஞாபகப்படுத்துகிறது.

நம்முடைய பள்ளிக்கூடத்தில் பிள்ளைகள் படிக்கும் புஸ்தகங்கள் இங்கிலீஷ்காரர்களால் எழுதப் பட்டதை அநுஸரித்தவை. அவர்கள் "உங்களுக்குப் பூமி உருண்டையாக இருக்கிறது தெரியாது, தோசைக்கல் மாதிரி இருக்கிறதென்று நினைத்திருந்தீர்கள், நாங்கள்தான் அதைச் சொல்லிக் கொடுத்தோம்" என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த சாஸ்த்ரத்திற்கு நமது பாஷையிற் பூகோள சாஸ்த்ரம் என்று சொல்லுகி றார்கள். அந்தப் பழைய வார்த்தையே பூமி கோள வடிவமானது என்பதைத் தெரிவிக்கவில்லையா? கணிதத்திற் பூகோளம், ககோளம் என்ற வார்த்தைகள் வரவில்லையா? அண்டமென்று நாம் சொல்கிறோம். அதனுடைய அர்த்தம் என்ன? முட்டை என்பது. ஆகையால் அண்டங்கள் முட்டை வடிவமுடையவை (Oval shape) என்பதை நாம் பல வருஷங்களுக்கு முன்பே அறிந்திருக்கிறோமென்பதை அந்த வார்த்தையே ரூபிக்கிறதல்லவா?

நம்முடைய பூலோகத்தை ஒரு எலுமிச்சம் பழமாக வைத்துக்கொண்டால் அதனுடைய உச்சிதான் மேரு சிகரம். அந்த உச்சிக்கு எந்தப் பக்கமும் தெற்குத்தான். மேலே வடக்கானால் கீழே எல்லாம் தெற்கு இல்லையா?

सर्वेषामपि वर्षाणां मेरुरुत्तरतः स्थितः ।

(ஸர்வேஷாமபி வர்ஷாணாம் மேருருத்தரத : ஸ்தித :)

என்றதும் இதைத்தான் சொல்கிறது. மேருவை ஸூர்யன் சுற்றுகிறான். அது எப்படி? நமக்கெல்லாம் இப்பொழுது ஸூர்யன் ஆகாசத்தில் தலைக்கு மேலே ஸஞ்சரிக்கிறது. மேருவில் நினாறால் பக்கத்தில்தான் வரும். அதனால் தான் மேருவை ஸூர்யன் சுற்றுகிறானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே ஆறு மாஸம் பகல், ஆறு மாஸம் ராத்ரி என்று சொல்கிறார்கள். உத்தராயணத்தில் வடக்கே ஸூர்யன் இருக்கிறதால் அந்தக் காலத்தில் மேருவில் வெளிச்சம் உண்டு. தக்ஷிணாயனத்தில்

ராத்ரிதான். இதைத்தான் மேரு சிகரத்திலுள்ள தேவர்களுக்கு ஒரு வருஷம் ஒரு நாளென்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படியே தெற்கே உள்ள நுனி மேருவின் அடியாகும். வடக்கே உள்ளதற்கு ஸுமேரு என்று பெயர். தெற்கே உள்ளதற்கு மேரு என்று பெயர். கீழே நரகம் இருக்கிறது. ஸுமேருவிலிருந்து மேரு வரையிலும் ஏழு த்வீபங்களும் ஏழு ஸமுத்ரங்களும் இருக்கின்றன என்று காணப்படுகிறது. இப்பொழுது உள்ளவற்றைப் பார்த்தால் அது பொய் என்று தோன்றுகிறது. ஏழு த்வீபங்களைக் காணோம். ஏழு ஸமுத்ரங்களும் இல்லை. இதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் யோசிக்கலாம்.

மேருவின் உச்சிக்கு நேர் வடக்கே த்ருவ நக்ஷத்திரம் இருப்பதாக சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. ஆனால் இப்பொழுது கொஞ்சம் மாறி இருக்கிறது. வரவர மாறிக்கொண்டே வருகிறது. ஒரு காலத்தில் நேரே இருந்திருக்க வேண்டும்.

பம்பரம் வேகமாகச் சுற்றுகின்றது. அதனுடைய உச்சியில் மத்ய ஸ்தானம் த்ருவஸ்தானமென்று வைத்துக் கொள்வோம். ஒரு ஸமயத்தில் அது நேராகச் சாயாமல் ஆடத்தொடங்கும். பின்பு சாய்ந்து ஆடுகிறது. அது போலப் பூமியானது சுற்றிக்கொண்டே இருக்கும். ஒரு காலத்தில் த்ருவநக்ஷத்திரத்திற்கு நேராக ஸமமாக ஆடி இருந்தது. அப்படி ஸமமாக ஆடியிருந்த காலத்தில் பூமியும் ஸமுத்ரமும் ஸமமாக அமைந்திருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஏழு ஸமுத்ரங்களும் ஏழு த்வீபங்களும் ஸமமாக இருந்திருக்க வேண்டும். சுற்றுவதிற் கொஞ்சம் கோணல் ஏற்பட்டவுடன் கலந்து போய் விடும். அப்பொழுது எல்லா ஸமுத்ரங்களும் கலந்ததில் ஒரே உப்பாக ஆகிவிட்டன. ஸப்தத்வீபங் களும் மாறிவிட்டன. இப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டே வருகின்றன.

புராணத்தில் சொல்லப்பட்ட இந்த விஷயங்களெல்லாம் மிகப்பழைய காலத்தில் இருந்த நிலைமையைக் குறிக்கின்றன. யுகத்தினுடைய ஆதியில் எல்லா க்ரஹங்களும் ஒரே வரிசையில் இருந்தன. யுகத்தின் ஆரம்பம் ஜ்யோதிஸ் சாஸ்திரக் கணக்கால் தெரியவரும்.

ஸங்கல்பத்தில் இந்தக் கணக்குகள் இருக்கின்றன. இப்பொழுது இரண்டாவது பரார்த்தம் நடக்கிறது. ஒரு பரம் ப்ரம்மாவினுடைய ஆயுள். ஆயிரம் சதுர்யுகம் ப்ரம்மாவினுடைய ஒரு நாள். அப்படி நூறு வருஷம் ஒரு பரம். இந்தக் கலியுகமே நான்கு லக்ஷத்திற்கு மேற்பட்ட வருஷங்களை உடையது.

ते ब्रह्मलोके तु परान्तकाले परामृतात् परिमुच्यन्ति सर्वे ।

(தே ப்ரம்மலோகே து பராந்தகாலே பராமிருதாத்
பரிமுச்யந்தி ஸர்வே) (மஹாநாராயணோபநிஷத் X–5–6)

என்பதில் வர்ணாச்ரம தர்மங்களைத் தவறாமல் நடத்தினால் ப்ரம்ம ஸபையில் சேருகின்றார்களென்று கூறப்படுகின்றது. அவர்கள் அப்படியிருப்பது ஒரு பரத்தின் முடிவு காலம் வரைக்கும். ப்ரம்மா அந்தப் பராந்தத்தில் மோக்ஷம் அடையும்பொழுது அவர்களும் மோக்ஷம் அடைகிறார்கள். இங்கே ஜீவன்முக்தியை அடைந்தவர்கள் உடனே முக்தியை அடைகிறார்கள். தர்மத்தின்படி நடந்தவர்கள் ப்ரம்மலோகத்தில் இருக்கிறார்கள். நம்முடைய காலக்கணக்குகள் இந்தவிதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

பூமி சுற்றுவதை நாம் புதிதாகத் தெரிந்து கொண்டோம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

அப்பைய தீக்ஷிதர் என்று ஒரு பெரியவர்கள் இருந்தார்கள். இன்றைக்கு நாம் விபூதி ருத்ராக்ஷம் தரித்திருப்பது அவர்களுடைய ப்ரயத்தனத்தின் ப்ரயோஜனம். அவர்கள் 104 புஸ்தகங்கள் எழுதியிருக்

கிறார்கள். சிவோத்கர்ஷத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். விஷ்ணு த்வேஷத்தால் அவர்கள் அப்படிச் செய்யவில்லை. விஷ்ணு பக்தி என்று பேர் வைத்துக்கொண்டு சிவபக்தியை நாசம் பண்ணி சிவத்வேஷத்தை வளர்ப்பதை அவர்கள் வெறுத்தார்கள். "சிவத்வேஷத்தை ஸஹிக்க மாட்டேன்" என்று சொல்லிச் சிவோத் கர்ஷத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். விஷ்ணு த்வேஷம் இருந்திருந்தால் விஷ்ணு ஸம்பந்தமாக எழுதியிருக்க மாட்டார்கள். விஷ்ணுவைப் பற்றியும் சில புஸ்தகங்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

அந்தப் பெரியவர்களுடைய தம்பியின் பேரர் நீலகண்ட தீக்ஷிதர் என்னும் பெயருடைய ஒரு பெரியவர் இருந்தார். அவர் திருமலை நாயக்கரிடத்தில் மந்த்ரியாக இருந்தார். அவர் ஓரிடத்தில் அப்பைய தீக்ஷிதரை ஸ்துதி செய்திருக்கிறார். அதில் பூமி சுற்றுகின்றது என்பதைச் சொல்லியிருக்கிறார்.

भूमिर्भ्राम्यति बुद्ध एव मरुति प्रत्यग्भ्रमोऽत्यद्भुतो
भ्राम्यन्त्येव सहाश्रयेण यदि वा ज्योतींषि सर्वाण्यपि ।
आवर्तोऽयमपां भ्रमः परिचिता मूर्तिर्हरस्याष्टमी
या सास्त्यप्पयदीक्षितो जयति सा मूर्तिर्निरस्तभ्रमा ॥

(சிவோத்கர்ஷமஞ்ஜரீ)

ஈச்வரனுக்கு அஷ்டமூர்த்தி என்பது ஒரு பெயர். பூமி, ஜலம், வாயு, அக்னி, ஆகாசம், ஸூர்யன். சந்த்ரன், யஜமானன் இந்த எட்டும் எட்டு மூர்த்திகள். யஜமானன் என்பது யாகம் செய்யும் யஜமானனைக் குறிக்கும். ஈச்வரனுடைய இந்த எட்டு மூர்த்திகளில் ஏழு மூர்த்திகள் ப்ரமணமுடையனவாக இருக்கின்றன. அப்பைய தீக்ஷிதர் (யஜமானன்) என்னும் மூர்த்திக்கு மட்டும் ப்ரமாணம் இல்லை என்று அந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். அந்த ச்லோகத்தால் பூமியும்

சுற்றுகிறது என்று தெரிகின்றதல்லவா? ஆர்யபட்டர், வராஹமிஹிரர் முதலிய கணிதசாஸ்த்ரிகள் பூமி சுற்றுகிறதென்று எழுதியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய மிகப் பழைய ஸூர்ய ஸித்தாந்தத்தில் பூமிக்கு ஆகர்ஷண சக்தி இருக்கிறது என்பது போன்ற பல ஸமாச்சாரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகாசத்தில் ஏன் இந்த க்ரஹங்கள் விழாமல் நிற்கின்றன? ஆகர்ஷண சக்தியால் இப்படி நிற்கின்றன என்று சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வளவு அருமையான விஷயங்களை யுகாந்தரங் களுக்கு முன்பே தெரிந்து எழுதி வைத்த சாஸ்த்ரங்களை உடைய நம்முடைய மதம் எவ்வளவோ பழமையான தென்று தெரிகின்றது.

ஆகவே ஒரு காலத்தில் எங்கும் நம்முடைய மதம் இருந்தது. எல்லாம் நம் தேசமாக இருந்தது. நம்மிட மிருந்து பிரிந்தவர்கள்தாம் அங்கங்கே இருக்கிறார்கள். அதற்குரிய ஆதாரங்கள் நிறைய இருக்கின்றன. இன்னும் அகப்பட்டுக்கொண்டு வருகின்றன என்பவற்றை அறிந்து கொண்டோம்.

ஒரு விளக்கு இருக்கிறது. அதைச்சுற்றிலும் திரை போடப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் திரையில் தாமரைப் பூவைப்போல ஒரு பாகத்தைக் கத்தரித்து விட்டால் சுவரில் வெளிச்சம் தாமரைப் பூப்போல விழும். முழு வெளிச்சத்தின் ஓர் அம்சமே அப்படி விழுகிறது. அந்தத் திரையை எடுத்துவிட்டால் முழு வெளிச்சம் உண்டாகும். அதைப்போல நம்முடைய மதத்திற் சில சில அம்சங்கள் தாம் கிறிஸ்துவ மதம் புத்த மதம் முதலியவைகளில் இருக்கின்றன. எல்லா மதங்களிலு முள்ள எல்லா அம்சங்களையும் உடைய பழைய மதம் நமது மதம். அதனால்தான் அதற்குத் தனிப்பேர் இல்லை.

நம்முடைய மதம் எப்படிப் பொது மதமோ அதுபோல ஸம்ஸ்க்ருதமும் பொதுப்பாஷை. அதற்கும் ஊர் இல்லை. தெலுங்கு, தமிழ், இந்துஸ்தானி

முதலியவற்றிற்குத் தேசம் உண்டு. ஸம்ஸ்க்ருதத்திற்குத் தேசமே இல்லை. இந்த ஸ்ம்ஸ்க்ருதத்தைச் செத்துப் போன பாஷையென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

எங்கள் அம்மாவுக்கு எனக்கு முன் ஒரு குழந்தை இருந்தது. அவள் ஒரு ஞானி. அந்தக் குழந்தை செத்துப்போய் விட்டது. அதற்காக அவள் அழவில்லை. அம்மாவுக்கு என்னிடம் நிரம்ப ப்ரியம். ஒரு நாள் நான் அவளைப் பார்த்து, "அம்மா! பெரியவன் செத்துப் போனதற்கு நீ அழவில்லையே, நான் செத்துப்போனால் அழுவாயோ, மாட்டாயோ?" என்று கேட்டேன். "நீயும் அவனைப் போலப் பிள்ளை தானே, அவன் உடம்பில் செத்துப்போனான், நீ மனஸில் செத்துப்போ" என்றாள். செத்துப்போன மனஸை உடையவனாக வேண்டும் என்பது அவள் எண்ணம். அந்த மாதிரிதான் ஸம்ஸ்க்ருதம் செத்துப் போயிற்று.

தனக்கு என்று ஓரிடம் இருந்தால் பயம் இருக்கும். எல்லாம் தன்னுடைய இடமாக இருப்பது ஸம்ஸ்க்ருதம். இப்பொழுது லோகத்திலுள்ள பாஷைகள் எல்லா வற்றிலும் ஸம்ஸ்க்ருதம் கலந்திருக்கிறது. அவற்றில் பெரும்பான்மையானவ ஸம்ஸ்க்ருதத்திலிருந்து உண்டானவை. நாம் பேசும் தமிழில் எவ்வளவோ ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைகள் கலந்திருக்கின்றன. தமிழ்ச் செய்யுளாக இருந்தால் அதற்கு உரை ஸம்ஸ்க்ருத ஸம்பந்தம் உடையதாக இருக்கிறது. குற்றம் என்ற தமிழ் வார்த்தைக்கு தோஷம் என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் அர்த்தம் சொல்லுகிறோம். தேச பாஷையிலுள்ள கடினமான சொற்களுக்கு ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைகளால் அர்த்தம் சொல்லி விளங்க வைக்கிறோம்.

சாவு என்பது என்ன? எதற்குச் சாவு உண்டு? உடம்புதானே சாகிறது? அது உயிரோடு இருக்கிறது. பின்பு சாகிறது. உயிர் இல்லாதபொழுது அது செத்துப்போகிறது. உயிருக்கு மற்றோருயிர் ஏது? அது

எப்பொழுதும் செத்தது தான். ஸம்ஸ்க்ருதம் எல்லாப் பாஷைக்கும் உயிராக இருக்கிறது.

இத்தகைய நமது மதமும் பாஷையும் லோகம் முழுவதும் பரவியிருந்தன. நமது மதத்துக்கு வேதம் ப்ரமாணம். எல்லா மதமும் நம்முடைய மதங்களே. எல்லாம் சேர்ந்து ஒன்றாக மறுபடியும் ஆகிவிடலாம். அஹம்பாவமில்லாமல் அன்போடே சொன்னால் எல்லோரும் நமது வார்த்தையை ப்ரியமாகக் கேட்பார்கள். மனஸூம் ஒன்றாகும். அப்பொழுது இந்த மதம் பழையபடி அகண்டமான மதமாக ஆகும்.

3. அத்வைதம்

(13-10-32)

ஆதியில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் அத்வைத ஸித்தாந்தம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். அந்த அத்வைத ஸித்தாந்தத்தைத் தெரிவிக்கும் க்ரந்தங்களில் முக்யமானவை ப்ரஸ்தான த்ரயம். அவை கீதா பாஷ்யம், உபநிஷத் பாஷ்யம், ஸூத்ர பாஷ்யம் என்பவை. இந்த மூன்றும் அத்வைத ஸித்தாந்தத்துக்கு முக்ய ஆதாரங்கள். இவற்றோடு கூடப் பல ப்ரகரண க்ரந்தங்களை ஆசார்யாள் செய்திருக்கிறார்கள். அவற்றில் முக்யமானவை விவேக சூடாமணி முதலியவை. இவைகளோடு சிவஸ்தோத்ரம், விஷ்ணு ஸ்தோத்ரம், அம்பிகாஸ்தோத்ரம் முதலிய பல க்ரந்தங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். ப்ரபஞ்சஸாரம் என்ற ஒரு மந்த்ர சாஸ்த்ரம் செய்திருக்கிறார்கள்.

ஆசார்யாள் செய்த க்ரந்தங்களுக்கு மஹா வித்வான்கள் பலர் வ்யாக்யானம் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆசார்யாள் செய்த க்ரந்தங்களுள் முக்யமானது ப்ரம்மஸூத்ர பாஷ்யம், அது வ்யாஸமஹரிஷியால் செய்யப்பட்ட ப்ரம்ம ஸூத்ரங்களுக்கு வ்யாக்யானம். அந்த ப்ரம்ம ஸூத்ரங்களில் பத்து உபநிஷத்துக்களிற் சொல்லப்பட்ட விஷயங்கள் இருக்கின்றன. அவ்விஷயங்களின் ஸாரம் ஸூத்ர ரூபமாக அதில் சொல்லியிருக்கிறது. அது பத்து உபநிஷத்துக்களிலுள்ளவற்றை எப்படித் தெரிவிக்கிறது என்பதை விஸ்தாரமாகச் சொல்வது பாஷ்யம். அந்தப் பாஷ்யத்துக்கு இன்று வரையில் அநேகர் வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள்.

ஆசார்யாளின் முக்ய சிஷ்யராகிய பத்மபாதாசார்யர் பஞ்சபாதிகா என்று ஒரு வ்யாக்யானம்

செய்தார். அதற்கு விவரணாசார்யார் என்பவர் ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். அதற்குத் தத்வதீபனம் என்று பெயர். இப்படி வ்யாக்யானக் கிளை ஒன்று இருக்கிறது.

ஆசார்யபாஷ்யத்துக்கு உத்தர தேசத்தில் இருந்த வாசஸ்பதிமிச்ரர் என்பவர் பாமதி என்று ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். அதற்கு அமலாநந்தர் என்பவர் கல்பதரு என்று ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக் கிறார். கல்பதருவுக்கு அப்பைய தீக்ஷிதர் அவர்கள் பரிமளம் என்று ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கல்பதருவுக்கே கொட்டையூர் லக்ஷ்மீநரஸிம் வாஜபேயர் ஆபோகம் என்று ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள். இது ஒரு பரம்பரை.

ஸூத்ர பாஷ்யத்துக்கே ராமாநந்தர் என்பவர் ரத்ந ப்ரபை என்ற ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். அதற்கும் ஒரு வ்யாக்யானம் இருக்கிறது.

அந்த ஸூத்ரபாஷ்யத்துக்கே ஆசார்யாளுடைய சிஷ்யர் ஆனந்தகிரி என்பவர் வேறொரு வ்யாக்யானம் செய்தார். அதஹ்கு ஆனந்தகிரீயம் என்று பெயர். சற்றேறக்குறைய 150 வருஷங்களுக்கு முன், த்ரியம்பக பட்டாசார்யர் என்பவர் பாஷ்யபானுப்ரபை என்று பாஷ்யத்துக்கு ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்.

மஹாராஷ்ட்ர தேசத்தில் இருந்த ரகு நாதஸூரி என்பவர் பாஷ்யத்தில் ஒரு பாதத்துக்குச் சங்கரபாத பூஷணம் என்று ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். நமக்குத் தெரிந்தவை இவ்வளவு.

ஒரு க்ரந்தத்துக்கு இவ்வளவு வ்யாக்யானங்கள் இருக்கின்றன.

பத்து உபநிஷத்துக்களுள் ப்ருஹதாரண்யத்திற்கும் தைத்திரீயத்திற்கும் ஸுரேச்வராசார்யர் வார்த்திகம் என்னும் ஒரு பாஷ்யம் எழுதியிருக்கிறார். அதனால் அவருக்கு வார்த்திககாரர் என்று ஒரு பெயர் உண்டு.

பகவத்கீதைக்கு ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் செய்த பாஷ்யம் ஒன்று இருக்கிறது. அதை அநுஸரித்துப் பத்து வ்யாக்யானங்கள் இருக்கின்றன.

இவ்வளவும் அத்வைத ஸித்தாந்தத்தைத் தெரிவிக்கும் க்ரந்தங்கள்.

இதைப்போல் த்வைத ஸித்தாந்தமென்பது ஒன்று, முன்பு சொன்ன ப்ரம்மஸூத்ரங்களுக்குப் பச்சிம தேசத்திலிருந்த ஸ்ரீமத்வாசார்யர் த்வைதஸித்தாந்த ரீதியாக ஒரு பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார். அதற்கும் பல பேர் வ்யாக்யானம் எழுதியிருக்கிறார்கள். அந்த வ்யாக் யானங்களில் அத்வைத ஸித்தாந்தமாக உள்ள தீர்மானங்களை மறுத்து அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். 400 வருஷங்களுக்கு முன்ன ந்யாயாம்ருதம் என்ற ஒரு க்ரந்தம் அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை மறத்து எழுதப் பட்டது. அதை மறுத்து மதுஸூதன ஸரஸ்வதி என்பவர் அத்வைத ஸித்தி என்று ஒரு க்ரந்தம் பண்ணினார். அது ஸரியல்லவென்று த்வைதத்தின் சார்பில் தரங்கிணீ என்று ஒரு க்ரந்தம் பண்ணப்பட்டது. அந்தத் தரங்கிணியை மறுத்துக் கௌடதேசத்தில் இருந்த ஹ்ரஹ்மானந்தர் என்ற ஒரு பெரியவர் சந்த்ரிகை என்று ஒரு க்ரந்தம் எழுதினார். அது கௌடப்ரஹ்மானந்தீயம் என்றும் வழங்கப்படும். அந்த க்ரந்தத்தை ஆக்ஷேபித்து த்வைத மதத்தை அநுஸரித்து வனமாலாமிச்ரர் என்பவர் வனமாலாமிச்ரீயத்தை எழுதினார். பாஷ்யபானு ப்ரபையை எழுதிய த்ரியம்பக பட்டாசார்யர் என்பவர் அந்த க்ரந்தத்தை மறுத்து ஸித்தாந்தவைஜயந்தீ என்று ஒரு புஸ்தகம் எழுதினார்.

முன்பு சொன்ன கௌடப்ரஹ்மானந்தீயத்தை மறுத்து அறுபது வருஷத்திற்கு முன்பு விசிஷ்டாத்வை ஸித்தாந்த ரீதியாக அநந்தாழ்வாரென்பவர் ந்யாயபாஸ்கரம் என்று ஒரு புஸ்தகம் எழுதினார். அந்த ந்யாயபாஸ்கரத்தை மறுத்து அப்பைய தீக்ஷிதர்

வம்சத்தில் அவதரித்த மஹாமஹோபாத்யாய ராஜு சாஸ்திரிகளென்பவர் ந்யாயேந்து சேகரம என்ற க்ரந்தம் எழுதினார். இப்படி த்வைத வாதரீதியில் கடைசி மறுப்பாக ஸித்தாந்தவைஜயந்தீ இருக்கிறது. விசிஷ்டாத்வைத மறுப்பாக ந்யாயேந்துசேகரம் என்பது இருக்கிறது. இந்த இரண்டிலும் நிற்கிறது கண்டன பரம்பரை. இனிமேல் இது வளர்ந்தாலும் வளரும். யார் கண்டனம் எழுதினாலும் அதை யாவரும் கவனிக்க வேண்டும். அவற்றை வாசித்தால் தெளிவு ஏற்படும். அபிப்ராய பேதங்கள் உண்டானால் தான் தெளிவு என்பது ஏற்படும். நம்முடைய தேசத்தில் ஒரு மதத்தில் நல்ல அறிவுள்ளவர்கள் இதர மத க்ரந்தங்களே அறிந்து கொள்வது ஸம்ப்ரதாயம்.

இவ்வளவு புஸ்தகங்கள் நம்முடைய மதஸம்பந்த மாக இருக்கின்றன. அவற்றை நாம் வாசிக்கிறதில்லை. தேசாந்தர புஸ்தகங்களின் பேர் நமக்கு அதிகமாகத் தெரியும். எந்தப் புஸ்தகம் நமக்கு ஆதாரம் என்று தெரியாது. நமக்கு ஸம்பந்தமில்லாதவை கட்டுக் கட்டாகத் தெரியும். நமது புஸ்தகம் தெரியாது. பேராவது தெரிந்தால் கொஞ்சம் ச்ரத்தை இருக்கும். சாஸ்த்ரம் அறிந்தவர்கள் சொல்ல வந்தால் காது கொடுத்துக் கேட்பதில்லை. அசட்டை செய்கிறோம். நம்முடைய தேசம் ஹீனஸ்திதியில் இருக்கிறது. நம்முடைய தேசத்திலிருந்த ஆத்ம வித்யையை இதர தேசத்தார்கள் பாராட்டுகிறார்கள். லோகத்தில் நமக்குக் கௌரவம் வேண்டுமானால் நம்முடைய தேசத்துக்கு எந்த விதத்தில் உண்மையான கௌரவம் இருந்ததோ அதை வ்ருத்தி பண்ண வேண்டும். நமது தேசத்திற்கு என்ன கௌரவம்? இங்கே எவ்வளவோ மஹான்கள் ஆத்ம இன்பத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதுதான். அந்தக் கௌரவத்துக்கு ஆதாரமானவைகளை நாம் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருப்பது மிகவும் குறைவான காரியம்.

இவ்வளவுநேரம் அத்வைத ஸித்தாந்த க்ரந்தங்களின் வரிசையைச் சொன்னேன். அந்த அத்வைதம் என்பது என்ன? நமக்கு என்ன உபயோகம்? நமக்கு அது தெரியுமா? தெரியாதா? ப்ரயோஜனம் அடையலாமா? முடியாதா? இவ்வளவும் கதையளவில் உள்ளவைதாமா? அநுபவத்தில் ப்ரயோஜனம் ஆகுமா? என்பவற்றை ஆலோசிப்போம்.

அத்வைதம் என்பதன் அர்த்தம் என்ன? இரண்டாவது இல்லாதது என்பதுதான் அதன் அர்த்தம். இரண்டாவது இல்லை என்பது நமக்கு உண்மையாகத் தோன்றுகிறதில்லை. ஆயிரக்கணக்கான வஸ்துக்கள் இருக்கின்றன. அப்படி இரண்டாவது இல்லாததனால் நமக்கு என்ன லாபம்? அதனாலேதான் நாம் எதற்காக ப்ரயத்னம் செய்கிறோமோ அது கைகூடும். நாம் எதற்காகப் பாடுபடுகிறோம்? நமக்கு வரும் கஷ்டமெல்லாம் நிவர்த்தியாக வேண்டுமென்று பாடுபடுகிறோம். அந்தக் கஷ்ட நிவர்த்தி இந்த அத்வைதத்தால் உண்டாகும். தரித்ரம், பசி, அவமானம், வ்யாதி, வ்யவஹாரம், மனஸ்தாபம் முதலியவைகளை நிவர்த்தி செய்வதற்காக நாம் கஷ்டப்படுகிறோம். எந்த ஊரிலாவது இந்தக்கஷ்டம் இல்லாமல் இருக்கிறதா? இல்லை. ஆனால் நாம் துக்க நிவர்த்திக்காக ப்ரயத்தனம் பண்ணிக்கொண்டேயிருக்கிறோம். நம்முடைய லௌகிக ப்ரயத்தனங்களால் தற்கால சாந்தி மட்டும் உண்டாகிறது. ஒரு வ்யாதிக்கு மருந்து கொடுத்து அதை நிவர்த்தி செய்துவிட்டால் வேறொரு வ்யாதி வருகிறது. இப்படி உள்ள கஷ்டங்களை நீக்குவதற்கு நிரந்தரமான உபாயம் அத்வைதம். அதனால் பசி, வ்யாதி, சாவு, அவமானம், வ்யவஹாரம், கோபம், தரித்ரம் முதலியவை வராமலிருக்கும்.

நாம் ஏன் துக்கப்படுகிறோம்? தரித்ரம், பசி முதலிய எல்லாம் நமக்கு இல்லாமல் இருந்தால் நல்லது. ஆனால்

அவை ஏன் வருகின்றன? அவை வரும் வழி எது என்று பார்ப்போம். நமக்குப் பசி, வ்யாதி முதலியவைகளால் துன்பம் உண்டாகிறது. இவைகளெல்லாம் உடம்பு இருக்கும் வரைக்கும் இருக்கும். இந்த உடம்பு போய் விட்டால் மற்றோர் உடம்பு வருகிறது. அந்த உடம்புக்கும் பசி, தாகம், வ்யாதி முதலியவைகளெல்லாம் வருகின்றன. ஆகவே உடம்பில்லாமல் பண்ணிவிட்டால் நமக்கு இந்தக் கஷ்டங்களெல்லாம் இல்லாமற் போகும். நமக்குப் பல பிறவிகள் உண்டாகின்றன. அந்தப் பிறவிகளுக் கெல்லாம் காரணம் என்ன? உடம்பு எதனால் வருகிறது? முன் ஜன்மத்தில் பண்ணிய பாப புண்ய பலன்களை நாம் அநுபவிக்க வேண்டும். ஆத்மாவால் அநுபவிக்க முடியாது. ஆத்மாவை நெருப்பால் சுட முடியாது. சந்தனத்தை அப்பிக் குளிரச் செய்து விட முடியாது. ஆகையால் ஒருடம்பு வேண்டியிருக்கிறது. நாம் செய்த பாப புண்ய பலனாகக் கடவுள் நமக்கு உடம்பைக் கொடுத்து அதையே “நான்” என்று நினைக்கச் செய்து தண்டிக்கிறார். ஒரு சிறுவன் ஒரு குற்றம் பண்ணினால் அதற்குக் கசையடி கொடுக்கிறார்கள். பக்கத்தில் டாக்டர் இருக்கிறார். அந்தக் குழந்தை பொறுக்க முடியாமல் மூர்ச்சையானால் சிகித்ஸை செய்து மறுபடியும் அடிக்கிறார்கள். சோறு போட்டு மறுபடியும் அடிக்கிறார்கள். நல்ல போதனை செய்து மறுபடியும் அடிக்கிறார்கள். நாம் செய்த பாபத்திற்காக ஈச்வரன் உடம்பைக் கொடுத்து நம்மைச் சிக்ஷை செய்கிறார். போதாவிட்டால் மறுபடியும் உடம்பைக் கொடுத்துச் சிக்ஷிக்கிறார். ஆகையால் நாம் பண்ணுகிற பாபம் உடம்புக்குக் காரணம். இனிமேல் பாபம் பண்ணாமல் இருந்தால் வராது. பாபம் பண்ணக்கூடாது என்ற நினைவு தினமும் இருக்க வேண்டும்.

பாப புண்யத்துக்குக் காரணம் என்ன? அவற்றைச் செய்யாமல் நிறுத்த இஷ்டமிருக்கிறது, ஆனால் முடியவில்லை. ஒரு மரத்தைத் தழையாமற் செய்ய

வேண்டுமானால் கிளைகளை வெட்டினால் முடியாது, அடி மரத்தை வெட்ட வேண்டும். அதுபோலப் பாபத்துக்குக் காரணத்தை அறிந்து அதை அழிக்க வேண்டும். கெட்ட காரியத்தினுடைய பலன் பாபம், கெட்ட காரியம் எதனாற் செய்கிறோம்? நமக்கு ஒரு வஸ்து வேணும் என்ற ஆசையிருக்கிறது. அதை அடைவதற்குக் குறுக்கு வழிகளிற் போகிறோம். அது பாபம். பாபம் செய்யக் காரணம் ஆசை. ஒரு வஸ்து அழகாக இருந்தால் ஆசை உண்டாகிறது. நல்ல பதார்த்தங்களைக் கண்டால் வேண்டுமென்று ஆசை தோன்றுகிறது. அது நல்லது என்ற ஒரு ஞானம் இச்சையை உண்டாக்குகிறது. அந்த இச்சையைப் பூர்த்தி பண்ணக் காரியங்கள் செய்கிறோம். இந்த்ரியங்கள் ஒன்றை அழகானதென்று அறிவதுதான் ஆசைக்குக் காரணம். ப்ரயத்தனத்தால் இச்சையை உண்டாக்கலாம், மாற்றலாம், ஞானத்தை உண்டாக்கவும் முடியாது, மாற்றவும் முடியாது.

நாம் செய்யும் பாபத்துக்கு உடம்பு தண்டனை ஆகையால் அந்தப் பாபகாரணமாகிய ஆசையை நிவர்த்தி பண்ணினால் துக்க நிவர்த்தி உண்டாகும். அந்த ஆசையை எப்படி நிவர்த்திப்பது? இந்தத் துக்க நிவர்த்தி பண்ணுவது எப்படி என்று இதர சாஸ்த்ரங்கள் வழி சொல்லாமல் விட்டு விட்டன.

வேதாந்தம் இப்படி விடவில்லை. வேதத்துக்குச் சிகரமாக இருக்கும் வேதாந்தம் இந்த துக்க நிவர்த்திக்குத் தக்க வழியைச் சொல்கிறது.

த்வேஷமும் ஆசையும் நமக்கு அந்யமாக இருக்கும் வஸ்துக்களிடத்தில்தான் உண்டாகின்றன. நம்மிடத்தில் நமக்கு ஆசையும் வெறுப்பும் உண்டாவதில்லை. வேறேயாக உள்ள பொருள்களிடத்தில் ஆசை உண்டாவதால் அவைகளை நாமாகப் பண்ணிவிட்டால் அது உண்டாகாது. நம்மினும் வேறாக ஒன்று இல்லாமல்

எல்லாவற்றையும் நாமாகப் பண்ணினால் ஆசை உண்டாகாது. ஆசை இல்லாவிட்டால் ப்ரயத்னம் இல்லை. அதனால் பாபம் இல்லை. பாபம் இல்லாத பொழுது தேஹம் இல்லை. அது இல்லாவிட்டால் துக்கம் இல்லை. துக்கம் இல்லாமல் இருப்பதற்குத்தான் நாம் பல ப்ரயத்னங்கள் பண்ணுகிறோம்.

இரண்டாவது ஒன்று இருந்தால் அது நம்மைவிட சக்தி உள்ளதாக இருந்தால் பயம் உண்டாகிறது. அழகாக இருந்தால் ஆசை உண்டாகிறது. சித்த விகாரம் உண்டாகிறது. இரண்டாவது இல்லாவிட்டால் ஆசை இல்லை, த்வேஷம் இல்லை, பயம் இல்லை, தேளாலும் பாம்பாலும் நமக்குப் பயம் உண்டாகிறது. நாமே தேளும் பாம்புமாக இருந்துவிட்டால் அப்பொழுது பயம் ஏது? நம்மிடம் நாமே பயப்படுவோமா? இரண்டாவது என்று ஒன்று இருக்கிறவரைக்கும் இந்த மாதிரி பயம் இருக்கும். ஆகையால் இரண்டாவது இல்லாமற் பண்ணுவதுதான் அத்வைதம். இரண்டாவது இல்லையானால் பயம் நீங்குகிறதென்று உபநிஷத் சொல்லுகிறது.

ப்ரபஞ்சத்திற் பலர் இருக்கிறார்களே, இவர்களெல்லாம் ஒன்றாக எப்படி ஆகமுடியும்? இரண்டாவது இல்லையென்றால் ஆசையில்லை என்பது தீர்மானம். இனிமேலாவது துக்கம் இல்லாமற்போக ஆசையில்லாமல் இருக்க வேண்டும். இரண்டாவது இல்லாமல் எப்படிப் பண்ணுகிறது?

வேதாந்தம் இந்த லோகத்தில் நாம் பல வஸ்துக்களாகக் காண்பவைகளெல்லாம் பொய் என்கிறது. எல்லாம் ஈச்வர ஸ்வரூபம் என்று சொல்கிறது. நமக்கு அப்படித் தோன்றவில்லையே. எல்லாம் ஈச்வரன் என்பது நிஜமானால் நமக்குத் தோன்றுவது பொய்யாக வேண்டும். நமக்குத் தோன்றுவது நிஜமானால் எல்லாம் ஈச்வரன் என்பது பொய்யாக இருக்க வேண்டும். நமக்குத் தோன்றுவது நிஜமாக இருந்தால் நமக்குக் கஷ்டம்

வரக்கூடாது. ஆனால் கஷ்டம் வருகிறது. ஆகையால் வேதாந்தம் சொல்வதுதான் நிஜம். அது உண்மை யானால் எல்லாம் ஈச்வர ஸ்வரூபம் என்பது உறுதியாக வேண்டும். நமக்குத் தோன்றுவது போய். ஸத்யமானது வேறு ஒன்று உண்டு. பொய்யான வஸ்துக்களை நம்முடைய கண் பார்க்கிறது. லோகமெல்லாம் மெய்யான ஒரு வஸ்துவென்று அத்வைதம் சொல்கிறது. நமக்கு வஸ்துக்களாகத் தோன்றுவதெல்லாம் பொய். மெய்யான வஸ்துவொன்றே மெய்.

எல்லாம் ஈச்வரன் என்றால் நாம் மட்டும் வேறாயா? நம்மையும் அந்த ஈச்வரனாகக் கரைக்க வேண்டும். அப்பொழுது இரண்டாவது என்பது இல்லை. நாம் இப்பொழுது வெவ்வேறாகப் பார்க்கிறோம். எல்லாம் ஈச்வரனாகப் பார்ப்பதுதான் நிஜப்பார்வை. இரண்டாவது இல்லாமல் நாமும் கரைந்து விட்டால் நல்லது உண்டாகும். லோகத்திற்கூட இரண்டு மனஸ் ஒன்றானால் சண்டையில்லை. அதுபோல எல்லாம் ஈச்வரனாகி ஒன்றாகிவிட்டால் எல்லாம் நாமாக ஆகிறோம். நமக்கு நம்மேல் ஆசை அப்பொழுது ஏற்படாது. ஆசையில்லாவிட்டால் பாபம் இல்லை பாபம் இல்லையென்றால் தேஹம் இல்லை, தேஹம் இல்லாவிட்டால் துக்கமே இல்லை. அந்தத் துக்க நிவர்த்திக்கு அத்வைதம் மருந்து. இரண்டாவது இல்லாமற் பண்ணுவது அத்வைதம். எல்லாம் பகவானாகப் பார்ப்பது அத்வைதம். உள்ளதை உள்ளபடி பார்ப்பதுதான் அத்வைதம். இதைத்தான் முன்னே சொல்லிய புஸ்தகங்கள் சொல்லுகின்றன.

இதில் எவ்வளவோ ஆக்ஷேபணைகள் உண்டா கின்றன. அவைகளில் ந்யாயமான ஆக்ஷேபணைகளும் உண்டு. குயுக்தியான ஆக்ஷேபணைகளும் இருக்கும். சாஸ்த்ரங்கள் அவற்றிற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகின்றன. அத்வைதத்துக்கு ஸாதனங்களைச் சொல்லுகின்றன.

ஆசார்யாள் பண்ணின ப்ரகரண க்ரந்தங்கள் அந்த உபதேசந்தான் செய்கின்றன.

நாம் தூங்குகிறோம். தூங்கி விழிக்கிறோம். நன்றாகத் தூக்குகிறோம். சில ஸமயங்களில் ஸ்வப்னம் உண்டாகிறது. விழித்துக் கொண்டிருப்பது ஜாக்ரத் அவஸ்தை. கனவு காண்பது ஸ்வப்னாவஸ்தை. நன்றாகத் தூங்குவது ஸுஷுப்தி. இப்படி மூன்று அவஸ்தைகள் இருக்கின்றன. நாம் விழித்துக் கொண்டிருப்பது வேலை செய்வதற்காக. நன்றாகத் தூங்குவது வேலை செய்த ச்ரமமெல்லாம் போவதற்காக. இந்த இரண்டுமே போதுமே. ஸ்வப்னம் எதற்காக இருக்கிறது? யோசித்துப் பார்த்தேன். ஈச்வரன் எங்கும் இருக்கிறார். அவர் அத்வைத ப்ரம்மம். எல்லாம் ஆத்ம ஸ்வரூபம். அதை நிரூபித்துக் காட்டுவதற்கு த்ருஷ்டாந்தத்துக்காக இந்த ஸ்வப்னத்தை அவர் உண்டாக்கி இருக்கிறார் என்று தோன்றுகிறது. வேறு ஒரு ப்ரயோஜனமும் இல்லை. இந்த லோகம் நமக்குப் பலவாகத் தோன்றுவது ஸ்வப்னத்தைப்போல இருக்கிறது. ஸ்வப்னத்தில் என்ன என்னவோ கஷ்டங்களும் ஸுகங்களும் வருவதாகத் தோன்றுகிறது. ஸ்வப்னம் முடிந்தால் ஒன்றும் இருக்கிற தில்லை. ஸ்வப்னம் பார்த்தபொழுது இருந்ததாகத் தோன்றிய உடம்புகூட இருப்பதில்லை. இப்படி ஸ்வப்னம் கண்டோம் என்று அறிந்துகொண்ட ஒருவன்தான் மிச்சம். ஸ்வப்னத்தில் இருந்த மற்றவை எல்லாம் போய்விடுகின்றன. ப்ரபஞ்ச ஸ்வப்னத்தி லிருந்து நாம் விழித்துக்கொண்டால் அறிவு ஒன்றுதான் மிஞ்சும். ஸத்யமான வஸ்து அதுதான். அதற்குத்தான் அத்வைதம் என்று பெயர். ஆயிரக்கணக்காகப் பார்ப்பது த்வைதம். நாமெல்லாம் த்வைதிகள், த்வைத அநுபவத்தில் இருக்கின்றோம். ஆனால் அத்வைதத்தை நம்புகிறவர்கள் அனுபவத்தில் த்வைதமாகிய கனவு காண்கிறோம். கனவில் வ்யாதியையும் கஷ்டத்தையும்

படுகிறோம். வ்யாதி நீங்கிய நிலை ஒன்றுண்டென்று நம்புகிறவர்கள் நாம். த்வைதம் எதனால் தெரிவிக்கப் படுகிறது? கண் முதலியவைகளால் இப்பொழுது ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அத்வைதம் வேதாந்தத்தினால் மட்டும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. சாஸ்ரத்தால் தெரிவிக்கப்படுவது அத்வைதம். கண்ணால் தெரிவிக்கப்படுவது த்வைதம். ஸூர்யன் எவ்வளவோ யோஜனை பெரியதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்கின்றது. நம்முடைய கண் ஸூர்யன் ஒரு சாண் என்று சொல்கிறது. கையைக் கொண்டு மறைத்தால் மறைபடுகிறது. அதனால் சின்னது என்று தோன்றுகிறது. எது நிஜம்? நாம் பார்ப்பதே நிஜம் என்றால் சாஸ்த்ரங்கள் வேண்டாம். நமக்குத் தெரியாததைத் தானே சாஸ்த்ரங்கள் நமக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

உபநிஷத்தில் த்வைதம் என்பது ஓரிடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அத்வைதம் என்பது ஓரிடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அத்வைதம் எங்கே சொல்லப் பட்டிருக்கிறது? பரப்ரம்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற இடத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. மாண்டூக்ய உபநிஷத்தில் பிரணவஸ்வரூ பத்தைச் சொல்லும் இடத்தில் எல்லாம் அத்வைத ஸ்வரூபம், அதுவே எல்லாம் என்று முடிவு சொல்லும் இடத்தில் அத்வைதம் என்ற சொல் இருக்கிறது. த்வைதம் என்ற சொல் ஓர் உபநிஷத்தில் வருகிறது. தான் வேறாக இருந்து வேறான பொருளை எப்படிப் பார்ப்பான்? எல்லாம் ஆத்மஸ்வரூபமானால் எதை எவன் வேறாக அநுபவிக்க முடியும்? என்பதைப் பற்றிச் சொல்கையில், "யத்ர ஹித்வைதமிவ பவதி" என்று சொல்லுகிறது. த்வைதம் போல எந்த நிலையிருக்கிறதோ அங்கே அப்படி உண்டு என்று சொல்லுகிறது.

यत्र हि द्वैतमिव भवति । तदितर इतरं पश्यति यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्, तत्केन कं पश्येत् ... । (ப்ருஹதாரண்யகம்)

எப்பொழுது எல்லாம் ஆத்மாவாக ஆய்விட்டதோ அப்பொழுது அத்வைதமென்றும், வேறு வேறாகக் காணப்படும்பொழுது "த்வதத்தை போல" என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. போல என்ற இடத்தில் த்வைதமும், ஆத்மாவாகவே ஆய்விட்டதோ என்ற இடத்தில் அத்வைதமும் சொல்லப்படுகிறது. "து" என்று ஒரு பதம் அத்வைதத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் இருக்கிறது. ஒரு பதத்துக்குப் பின் "து" (तु) வாவது "அத" (अथ) வாவது வந்தால் அதற்கு மேலே முடிவாக வேறொன்று சொல்கிறோம் என்று கொள்ளவேண்டும். "யத்ர து" (यत्र तु) என்ற இடத்தில் எல்லாம் ஆத்மாகி விட்டதோ என்று சொல்லப்படுகிறது. "து" என்பதனால் முடிவு ஆத்மஸ்வரூபமே எல்லாம் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். போல என்றால் தோற்றமேயொழிய ஸத்யமில்லை. அவனைப்போலே என்றால் அவன் இல்லை என்று தெரிகிறது. ஆகவே த்வைதம்போலே என்றால் த்வைதம் இல்லை என்பதுதான் ஸித்தாந்தம். நம்முடைய கண்ணுக்குத் தோற்றுகிறது ஸ்வைதம். அது வெறும் தோற்றம். சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு தெரிந்து கொள்வது அத்வைதம். அதுதான் ஸித்தாந்தம். "ஸர்வம் ஆத்மைவ" என்பதே ஸத்யம்.

இங்கே ஆத்மா என்றிருக்கிறதே, பரமாத்மா என்றல்லவா இருக்க வேண்டும்? என்று கேட்கலாம், பரமாத்மா என்றால் அல்பாத்மா வேறு இருக்க வேண்டும். அப்படி ஒன்று இல்லை ஆதலினால் பரமாத்மாவும் இல்லை. எல்லாம் ஆத்மாதான். த்வைத நிலையில்தான் பரமாத்மா ஜீவாத்மா என்பது. அத்வைதமாக மாறினால் ஆத்மாதான்.

द्वितीयाद्वै भयं भवति । (ப்ருஹதாரண்யகம்)

த்வைதத்தால் பயமும் துக்கமும் உபத்ரவமும் உண்டாகின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இரண்டு வித்யாஸமான வஸ்துக்கள் இருந்தால்தான் ஆசை, பயம், துக்கம் முதலியவை உண்டாகின்றன.

நமக்கு ப்ரியமானவர்கள் இறந்து போனால் துக்கம் உண்டாகிறது. நம் கண் முன் அவர் போனால் துக்கம் உண்டாகிறது. நாம் போனால் துக்கமிருக்காதே என்று நினைக்கிறோம். நாம் போவதில் நமக்குத் துக்கம் கிடையாது. ஆகையால் எல்லாரும் நாமாக இருந்து விட்டால் துக்கமே இல்லை. துக்கம் தோன்றினால் பேத நினைவு இருக்கிறது. ப்ரியம் எதனால் உண்டாகிறது? இரண்டு என்னும் நினைவினால்தான். நமக்கு அந்யமான ஒருவர் என்று நினைப்பதனால் தான் ப்ரியமும் அவர் பிரிவால் துக்கமும் உண்டாகின்றன. அவரே நாமாகிவிட்டால் பிரிவே இல்லை. துக்கமே இல்லை. ஒன்றாக எப்படிப் பண்ணுவது? எல்லாரும் பரமாத்மாவாகவானால் ஒரே ஆத்மாவாகலாம்.

ஆகையினால் தான் இரண்டாவது வேண்டாம். அத்வைதம்தான் ஸத்யமென்று வேதாந்தம் முறை யிடுகிறது. இந்த விஷயத்தை நம் ஆசார்யாள் தீபம்போல் எடுத்துக்காட்டி "மறவாதீர்கள்" என்று விளக்கி யிருக்கிறார்கள். பாஷ்யதீபம் என்று பாஷ்யத்துக்குப் பெயர். வேதத்தில் த்வைதம் என்று வந்திருக்கிறது என்ற உடன் "த்வைதம்", "த்வைதம்" என்று சொல்ல ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். அது எந்த இடத்தில் எதற்காக எந்த முடிவுக்கு முன்பு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று ஆலோசிப்பதில்லை. "நஸுராம பிபேத்" என்று இருந்தால் வேதத்தில் கள்குடி இருந்தது என்று ஆராய்ச்சி பண்ணுவதைப் போல இருக்கிறது இது.

நாம் இப்பொழுது ஸ்வப்னாவஸ்தையில் இருக்கிறோம். இதிலிருந்து விழித்தால் அது அத்வைத நிலை. அந்த ஸித்தாந்தம் நினைவில் இருந்தால் லக்ஷத்தில் ஒருவனாவது அந்த நிலையையடைய ப்ரயத்னம் பண்ணுவானென்று பெரியவர்கள்

சாஸ்த்ரங்களை எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். காசியில் கங்கையிருக்கிறது என்று தெரிவது மட்டும் போதாது. டிக்கட் வாங்கிக் கொண்டு ரயிலேறி ஜங்ஷனெல்லாம் தாண்டிக்கொண்டு ரயிலில் தூங்காமல் போய்க் காசியைச் சேர்ந்து கங்காஸ்நானம் செய்து அநுபவத்தில் நாம் பார்க்க வேண்டும்.

அத்வைத நிலை வாக்கும் மனமும் அடைய முடியாமல் திரும்புமிடம் என்று வேதமானது சொல்கிறது.

यतो वाचो निवर्तन्ते । अप्राप्य मनसा सह ।

(தைத்திரீயோபநிஷத்)

என்று வேதவாக்யம் சொல்கிறது. மனஸால் நினைக்க முடியாவிட்டால் எப்படித் தெரிந்து கொள்வது? வேதம் சொல்வதன் அர்த்தம் என்ன? மனஸால் நினைக்கத் தகுந்ததல்லவென்பதன் அர்த்தம் என்ன? பரமாத்மாவை அறியலாமென்றால் அறியப்படும் பொருள் அது ஆகிறது. அறிபவன் வேறு ஆவான். கேனோபநிஷத்தில் "எனக்குத் தெரிந்ததென்பவனுக்குத் தெரியாது, தெரியவில்லை என்பவன் தெரிந்தவன்" என்று சொல்லப்படுகிறது.

यन्मनसा न मनुते येनाहुर्मनो मतम् । (கேனோபநிஷத்)

அறியப்படவில்லையென்றால் என்ன? அது அறியப்படுவதில்லை என்பது, விளக்கைக்காட்ட வேறு விளக்குக் கொண்டு வந்தால் அதற்கு அர்த்தமில்லை. ஜடத்திற்குத்தான் விளக்கு வேண்டும். விளக்கைத் தெரிந்து கொள்ள வேறு ஒன்றும் வேண்டாம். அறிவு ஸ்வப்ரகாசமானது. அந்த அறிவே உருவாக இருப்பது ஈச்வரஸ்வரூபம். தேவாரம் திருவாசகம் தாயுமானவர் பாடல் முதலிய தமிழ் நூல்களில் பலவிடங்களில் ஈச்வரன் "அறிவே" "அறிவுருவே" என்று சொல்லப் படுகிறார்.

மனஸாலே அது ஆலோசிக்கப்படுவதில்லை. மனஸ் அதனால் ஆலோசிக்கிறது. மனஸ் ஆலோசிக்கிற தெல்லாம் பொய். எதனால் அது ஆலோசிக்கிறதோ அது மெய்.

यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न वेद सः । (கேனோபநிஷத்)

கனவிற் காணப்படுவதெல்லாம் பொய். பார்க்கிற அறிவொன்றுதான் மெய். இந்த ஆத்மாவே பார்க்கப்படும் அவ்வளவு வஸ்துக்களாகவும் கனவில் இருந்தது. கனவு நீங்கினால் ஒன்றே மிச்சம் இருப்பது தெரியும். சொல்லும் வஸ்து அறியும் வஸ்து என்றால் அவை வேறு ஆகும். வேறாக இல்லாவிட்டால் சொல்லவும் முடியாது, அறியவும் முடியாது. இந்த அத்வைதத்தை உபநிஷத்துக்கள் சொல்கின்றன, முன் சொன்ன க்ரந்தங்கள் சொல்கின்றன.

வேதமாகிய வ்ருக்ஷத்தில் உபநிஷத்தாகிய புஷ்பங்கள் இருக்கின்றன, அவற்றைக் கழுத்திலே போட்டுக் கொள்வதற்காகத் தொடுக்க உதவும் ஸூத்ரமாக (கயிறாக) இருப்பது பரப்ரம்மஸூத்ரம் என்று ஸ்ரீ ஆசார்யாள் பாஷ்யத்தில் ஓரிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

वेदान्तवाक्यकुसुमग्रथनार्थत्वात् सूत्राणाम् ।

ஸூத்ரம் செய்தவர் வ்யாஸரானால் அதைத் தொடுத்தவர்கள் ஸ்ரீ ஆசார்யாள். அதைப் போட்டுக் கொள்ளுபவர்கள் நாம். நம்முடைய கழுத்திலே அந்த மாலை இருக்க வேண்டும்.

இப்பொழுது முடிவாக நாம் அறிந்துகொண்டது நிஜம் ஒன்றுதான் இருக்கிறது, எல்லாம் ஈச்வரஸ்வரூபம் என்பதே. வாஸனையால் வேறு வேறாகத் தோன்றுகிறது. எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக்க வேண்டும். “நாம்” என்பதையும் கரைக்க வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய சாஸ்த்ரங்களைப் படிக்க வேண்டும். இதற்கு ஸாதனம்

ச்ருதி ஸ்மிருதி புராணம் கோயில் தரிசனம் பூஜை முதலியவைகள். உலகத்தில் உள்ள வஸ்துக்களாக எவ்வளவோ த்யாகம் பண்ணுகிறோம். நமக்கு ஸ்திரமான ஆனந்தத்தை அடைவதற்கு எல்லாம் பண்ணலாம். ஜனகர் "விதேஹராஜ்யம் முழுவதும் கொடுத்தேன், என்னையும் கொடுத்தேன்" என்றாராம்.

विवेहां ददामि मां चापि सह दास्याय ।

இந்த நிலைக்கு வருவதஹ்கு ஸுலபமான ஸாதனம் ஸ்ரீ சந்த்ரமௌலீச்வரருடையஉபாஸனைஎன்றுஅப்பைய தீக்ஷிதர் சொல்லியிருக்கின்றார். அதை எல்லோரும் அநுஸரித்து அத்வைத ஸித்தியை அடைய வேண்டும்.

ईश्वरानुग्रहादेव पुंसामद्वैतवासना ।

महाभयकृतत्राणा द्वित्राणामुपजायते ॥ (சிவதத்வவிவேகம்)

4. ஜீவன் முக்தி நிலை

(30-9-1932)

நம்முடைய ஆசார்யாள் எல்லாப் ப்ராணிகளும் கடைத்தேறும்படி அத்வைத மதத்தை உபதேசித்திருக் கிறார்கள். அந்தப் பரம்பரையில் வந்த நாங்கள் எல்லாவிடங்கலிலும் சுற்றிக்கொண்டே வருகிறோம். இப்படிச் சுற்றுவது அவர்களையும் அவர்கள் ஸ்தாபனம் செய்த மதத்தையும் நமக்கு அடிக்கடி ஞாபகமூட்டுகிறது. நாம் எல்லோரும் இங்குக் கூடியிருக்கிறோம்.இந்த ஸமயத்தில் எல்லோருக்கும் ஸ்ரீ பகவத்பாதாள் ஞாபகமாகவே இருக்கிறது. எங்களை இம்மாதிரி சுற்றிக் கொண்டிருக்கும்படி அவர்கள் ஏற்பாடு செய்ததற்கு இது ஒரு முக்கியமான ப்ரயோஜனம். இது மாத்திரமல்ல, மற்றொரு ப்ரயோஜனமுமுண்டு. ஸேதுவிலிருந்து ஹிமாசலம் வரையில் மதத்தையும் தர்ம மார்க்கத்தையும் ஸ்தாபனம் செய்த ஆசார்யாள் எங்களுக்கும் ஒரு கட்டளையை இட்டிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீசந்த்ரமௌலீசுவரர் பூஜை செய்து கொண்டு அங்கங்கே சுற்றி வரும்பொழுது மத ஸம்பந்தமான பல விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லவேண்டுமென்று எங்களுக்கு ஆஜ்ஞை செய்தார்கள். அதற்காக அவர்கள் பெயரையும் வகிக்கச் செய்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் ஸந்யாஸாச்ரமத்தி லிருந்து கொண்டு பகவத்பாதாளுடைய ஸித்தாந்தங் களைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதே எங்களுக்கு முக்கியமான வேலை. மத ஸ்தாபனம் செய்வர்களை ஆசார்யர்கள் என்று சொல்லுகிறோம். மதஸ்தாபனம் செய்தவர்கள் நமது ஆசார்யாளைப் பகவத்பாதாள் என்று சொல்வது வழக்கம். பெரியோர்களின் பெயரைச் சொல்வது வழக்கமில்லை.

நாம் எப்பொழுதும் சாகாமலிருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எறும்பு முதல் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இருக்கிறது. ஆனால் ஒவ்வொரு பிராணியும் செத்துச் செத்துப் பிறந்து கொண்டே இருக்கிறது. சாவை ஜயித்த பெரியோர்கள் பலர் இருந்தார்களென்று இதிஹாஸங்கள் மூலமாய்க் கேட்டிருக்கிறோம். சமீப காலத்தில் அப்படிப்பட்ட ஸதாசிவபிரம்மேந்திராள் என்ற பெரியவர் ஒருவர் இருந்ததாகவும் தெரிகிறது. இப்பொழுதும் சில மஹான்களிருப்பார்கள். ஆனாலும் மரணமென்னும் வியாதியை நிவர்த்திக மருந்து எது என்பதை நம்மிடம் வந்து அவர்கள் சொல்லுகிறதில்லை. இந்த உயர்ந்த மருந்தையே பகவத்பாதாள் நமக்கு உபதேசித்திருக்கிறார்கள். ஜீவித்திருக்கும்பொழுதே இதை நாம் ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும். செத்த பிறகு செய்து கொள்வதற்குப் போதுமான சக்தி நமக்குக்கிடையாது. முந்திச் செத்துப் போனவர்கள் மறுபடியும் பிறந்திருக்கிறோமல்லவா? அதனாலேயே இது விளங்குகிறது. அதுபோலவே பிழைத்திராதவன் சாக முடியாது. செத்திருப்பதால் முந்தி நாம் பிறந்திருக்க வேண்டும். இதுபோல இன்னும் விசாரிக்கப்போனால் தலை சுற்ற ஆரம்பித்துவிடும். அது இருக்கட்டும்.

செத்த பிறகு சாவில்லா மருந்தை ஸம்பாதிக்க முடியாது என்பது மறுபடி பிறந்திருப்பதனால் தெரிகிறதென்று சொன்னேன். அதுபோலவே முன் ஜன்மங்களில் பிழைத்திருக்கும் பொழுதும் நாம் இந்த வழியைக் கண்டு கொள்ளவில்லை என்பதும் தெரிகிறது. ஏனென்றால் செத்துப் போய்த்தானே மறுபடியும் நாம் பிறந்திருக்கிறோம்? ஆகையினால் ஜனன மரணமென்ற வியாதியானது நம் புத்திக்கு எட்டாமலிருக்கிற காலத்திற்கு முன்னிருந்தே நம்மைத் தொடர்ந்து வருகிறது.

जातस्य हि ध्रुवो मृत्युर्ध्रुवं जन्म मृतस्य च । (கீதை II, 27)

என்று பகவத் கீதையில் அர்ஜுனனுக்குப் பகவான் சொல்லியிருக்கிறார். செத்துச் செத்துப் பிறந்து கொண்டிருப்பதே நமக்குச் சுகமாக இருந்து விட்டால் சாகாத நிலைக்கு நாம் மருந்து தேடவேண்டியதில்லை. அப்படிக் காணோம்.

மனிதனுக்கு உடம்பென்று யாரோ எப்பொழுதோ ஏற்படுத்தி விட்டார். அது உள்ள வரையில் பசி தாகம் என்பவை இவனைப் பாதித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. அவைகளைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக ஒவ்வொருவரும் அநேக வஸ்துக்களைத் தேடவேண்டி வருகிறது. நம்முடைய காரியத்திற்கு உபயோகமாக இருப்பதால் அவைகளில் நமக்கு ஆசை உண்டாகிறது. அதற்கு இடையூறாகயிருந்தால் த்வேஷம் உண்டாகிறது. இந்த பசி தாகம் என்னும் வியாதியைப் பரிஹாரம் செய்து கொள்வதற்காகவே நாம் எல்லோரும் இவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறோம். வேறு வியாதிகளாயிருந்தால் மருந்தை உபயோகித்தால் நீங்கி விடும். இந்த வியாதியோ அப்படி நீங்குவதில்லை. வேளைக்கு வேளை உண்டாகித் தொந்தரவு செய்து கொண்டே இருக்கிறது. பசியில்லாம லிருப்பதற்கு யாராவது ஒரு சித்தர் மருந்து கொடுத்தால் இப்படிக் கஷ்டப்படவேண்டிய அவசியமில்லை.

கொஞ்ச நாள் முந்தி, சித்தூர் ஜில்லாவிலிருக்கும் புக்கை என்னும் தீர்த்தத்தில் இருந்தேன். அதன் சமீபத்தில் கைலாஸக்கோனை, சதாசிவக்கோனை என்ற இரண்டு தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. கோனை என்றால் மலையருவி என்று தெலுங்கு பாஷையில் அர்த்தம். அங்கே சிவ க்ஷேத்திரங்கள் இருக்கின்றன. நான் அங்குப் போயிருந்தேன். புண்ணியமானதும் பரிசுத்தமானது மான ஜலம் நிரம்ப அழகாக விழுகிறது. ஏகாந்தமும் சாந்தமும் சுற்றி எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றன. அங்கு ஸ்நான அநுஷ்டானங்கள் செய்யும்போது "இங்கேயே இருந்து விடலாம், இனி எங்கேயும் போக வேண்டாம்,

இதைவிட வேறு ஸந்தோஷம் கிடையாது” என்று தோன்றும். ஆனாலும் நாம் அங்கிருந்து ஏன் திரும்பி வந்து விடுகிறோம். இந்தப் பசியின் கொடுமையி னாலல்லவா? அவ்வளவு நேர்த்தியாகவும் மனதிற்குப் பிடிப்பாகவும் அந்தப் பிரதேசங்கள் அமைந்திருக் கின்றன. ஞாபகம் வரவே சொன்னேன். மனிதனுக்குத் தேக சம்பந்தமே ஏற்படுவது ஜன்மமென்று சொல்லப் படுகிறது. தேக ஸம்பந்தம் நீங்குவது மரணம்.

இந்த உடம்பு இருக்கும் வரையில் பசி என்னும் தொல்லை நம்மை விடுவதில்லையென்று சொன்னேன். சரீரத்தை விட்டு விட்டால் கஷ்டம் ஒழிந்து விடுமென்று ஏற்பட்டது. அதற்கு ஸுலபமான மார்க்கம் ஒன்று தோன்றுகிறது. தற்காலத்தில் சிலர் பெரிய தப்புக்காரியம் செய்துவிடாடலோ, அல்லது ஸஹிக்கக்கூடாத துக்கம் ஏற்பட்டாலோ ரிவால்வரை எடுத்துத் தம்மைச் சுட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். சரீர ஸம்பந்தத்தை நீக்க இதுவும் ஒரு வழியாகுமா? ஆகாது. இந்த ஸ்தூல சரீரம் நீங்கிப்போனாலும் ஏதோ ஒரு மாதிரியான மற்றொரு சரீரம் இருந்து கொண்டிருக்கும், அதனுடன் எங்கெங்கேயோ சுற்றிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். மறுபடியும் ஹீனமான ஜன்மத்தை எடுத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஆத்மஹத்தி செய்து கொள்வது சரியான வழியல்ல. ஆத்மவதம் பெரும் பாபமென்று தர்ம சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. முன்பே அநேக பாபங்களைச் செய்து இத்தகைய கஷ்டங்களை அநுபவிக்கிறோம். இதனுடன் ஆத்மவதம் என்ற பாபமும் சேர்ந்தால் ஜன்மங்களும் கஷ்டங்களும் அதிகமாகவே பெருகும். இக்காலத்திலும் தற்கொலை செய்து கொள்வது பெருந்தப்பு என்றே எண்ணுகிறார்கள். ஒருவன் மற்றொருவனைக் கொன்று விட்டால் கோர்ட்டில் அவனுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப் படுகிறது. அது எதற்காக? மரண தண்டனையால்

அவனுடைய பாபம் முற்றிலும் நீங்குமா? ஒருபொழுதும் இல்லை. அந்தத் தண்டனை அவன் க்ஷேமத்திற்காக அல்ல, பிழைத்திருந்தால் இன்னும் பலபேரைக் கொல்வானல்லவா? அப்படி அநேகம் பேர்கள் மரணமடைவதைவிட ஒருவன் சாவதே மேலாதென்று தண்டனை விதிக்கிறார்கள். இதிருக்கட்டும்.

உடம்பென்பது பெரிய வியாதி. தற்கொலை செய்து கொள்வது பாபம். சாகாமலிருப்பது உயர்ந்த நிலை என்று சொன்னேன். அந்த நிலையையடைவதற்கு என்ன மார்க்கம்? இதைத்தான் பகவத்பாதாள் உபதேசித்திருக் கிறார்கள். ஒவ்வொரு மதத்திலும் அந்த அந்த ஆசார்யர் களால் இதற்கு உபாயம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சைவர்கள் ஓர் உபாயம் சொல்லுவார்கள். மற்றொன்று வைஷ்ணவர்கள் சொல்லுவார்கள். இரண்டையும் தவிர மூன்றாவதாக மற்றவர்கள் சொல்லுவார்கள். இன்னும் பல உபாயங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பகவத்பாதாள் ஓர் உபாயத்தையும் வேண்டாமென்று தள்ளுவதில்லை. அவைகளும் க்ராஹ்யமானவைகளே. ஆனால், அவைகளைக்கொண்டு இந்த வியாதிக்குத் தற்கால சாந்தியை சம்பாதிக்கலாம். வியாதியின் மூலம் மட்டும் ஒட்டிக்கொண்டே இருக்கும். ஒருவனுக்கு மலேரியா ஜ்வரம் வருகிறது. கொய்னா முதலிய மருந்துகளைக் கொடுக்கிறோம். கொடுத்தால் ஜ்வரம் நிற்கிறது. இது போதுமா? மறுபடி இந்த ஜ்வரம் வராமலிருப்பதற்கு ஜ்வரத்தின் மூலத்தை நீக்கும் படியான வேறு மருந்து கிடைத்தால் அது விசேஷ மல்லவா? இதர மதஸ்தர்கள் சொல்லும் உபாயத்தினால் சரீரம் என்னும் வியாதியை ஸ்வஸ்தம் செய்து கொள்வது கொய்னா மருந்து சாப்பிடுவது போலாகும். அதையும் தற்கால சாந்திக்காக உபயோகம் செய்து கொள்ளத்தான் வேண்டும். இப்படியே பகவத்பாதாள் எல்லா மார்க்கங் களையும் ஒப்புக்கொண்டு எல்லாவற்றிற்கும் மேலான

மற்றொரு மார்க்கத்தை உபதேசித்திருக்கிறார்கள். செத்துப்போன பிறகு இந்த மருந்தைச் சாப்பிட முடியாதென்று சொன்னேன். அப்பொழுது கண் கால் முதலிய கருவிகள் எல்லாம் சக்தியற்றுக் கிடக்கும். தினந்தோறும் பூஜாகாலத்தில் சொல்லுவது புருஷஸூக்த மந்த்ரம். அதில் இந்த மந்த்ரம் வருகிறது.

तमेवं विद्वानमृत इह भवति ।

नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय ॥

(புருஷஸூக்தம்)

கீழே சொன்னபடி இந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை நன்கு அறிந்தவன் இந்த ஜன்மத்திலேயே மரணமில்லா நிலையை அடைந்தவனாகிறான். இந்நிலையை அடைவதற்கு வேறு மார்க்கம் கிடையாது என்பது அர்த்தம். அம்ருதம் என்றால் மோக்ஷம். மோக்ஷமடைந்தவர்களுக்குச் சாவு பிறப்பு என்பவை இல்லையாதலால் அம்ருதமென்று சொல்லப்படுகிறது. சரீரமென்கிற வியாதியானது மனிதனுக்குப் புதிதாய் ஏற்பட்டதல்ல, நமக்குத் தெரியாமலும் கணக்கிடக் கூடாததுமான நாட்களாக வருகிறது. தக்க மருந்து சாப்பிட்டு இந்த வியாதியை ஸ்வஸ்தம் செய்து கொண்டவர்களுடைய அநுபவந்தான் நமக்கு வேண்டும். இந்த வியாதிபோலவே இதற்கு ஸித்தமான மருந்தும் அநாதியான வேதத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. நாம் ஒரு புஸ்தகம் எழுதுகிறோம். அந்தப்புஸ்தகம் அதற்கு முந்திக் கிடையாது. அதுபோல் வேதம் ஒருவரால் எழுதப்பட்டதல்ல. எந்நாளுமுள்ள உபதேசமென்பது ஸித்தாந்தம். இதைப்பற்றி அவகாசமுள்ளபொழுது உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். முன் சொல்லிய வேத வாக்கியத்தில் இஹ என்ற பதம் இருப்பதால் இந்தச் சரீரமிருக்கும்பொழுதே சாவில்லா நிலையைப் பெறலாமென்பது கிடைக்கிறது. இந்த மார்க்கமே சிறந்தது. ஏன்? இதர மதங்கலில் சொல்லுவது

போலப் பரலோகம் போய் இந்நிலையையடைவ தென்றால் அதை நாம் இப்பொழுது அறிய முடியாது. அதையடைந்தவர்கள் நமக்கு இந்த அநுபவத்தை எடுத்துக் கூறத்திரும்பி வரமாட்டார்கள். அம்ருத மென்கிற இந்த நிலைக்குக் காரணம் ஆத்ம ஞானமென்பது இந்த வசனத்தின் தாத்பரியம். எல்லா பிராணிகளுக்கும் பசி தாகம் என்ற வியாதி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னேன். அதைத் தீர்த்துக் கொள்ள கண் நாக்கு முதலிய கருவிகள் வேண்டி யிருக்கின்றன. மனதும் வேண்டியிருக்கிறது. மனதினால் போக்ய வஸ்துக்கள் நல்லவை பொல்லாதவை என்று கண்டுகொள்ளுகிறோம். இவைகளைக் கொண்டு அநேக வஸ்துக்களை ஸம்பாதிக்கிறோம். அதை ரக்ஷிக்க வீடு வேண்டியிருக்கிறது. நமக்கு ஸஹாயம் செய்ய மனைவி, புத்திரன், பந்து, ஸ்நேஹிதர்கள் முதலிய அநேகரை வேண்டுகிறோம். இதோடு நிற்காமல் அவர்களை நம்முடையவரென்று அதிக அபிமானம் பாராட்ட ஆரம்பிக்கிறோம். கண் கால் முதலிய கருவிகளுக்குக் கஷ்டம் நேர்ந்தால் அதை நமக்கு நேர்ந்ததாக எண்ணு கிறோம். உடம்பு இளைத்தால் நான் இளைத்துப் போகிறேன் என்கிறோம். நம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்குக் குறைவேற்பட்டால் அது நம்முடையதென்றே தோன்றுகிறது. இதனால் நம்முடைய வாஸ்தவமான ஸ்வரூபத்தை நாம் அறியவில்லையென்பது விளங்கு கிறதல்லவா? ஒரு ஸமயம் நம்முடைய மனம், நம்முடைய கண், நம்முடைய தேகம் என்று வேறாக இவைகளைப் பேசிக்கொண்டாலும் அதே ஸமயத்தில், நான் அறிவில்லாதவன், குருடன், நொண்டி, நெட்டை, குட்டை என்கிற அபிமானம் நம்மை விடுவதில்லை. இதைத் தொலைக்க ஆத்மஞானம் ஒன்றே ஸரியான மருந்தாகும். எப்பொழுதும் வியாதியின் ஸ்வபாவத்திற்கு ஸரியான மருந்து செய்வது வழக்கம். இல்லாத

கஷ்டங்களை அஜ்ஞானத்தினால் தன்னிடத்தில் தூக்கிப்போட்டுக்கொண்டு கஷ்டப்பட்டால் அதற்கு ஸரியான மருந்து இவை நம்மைச் சேர்ந்ததல்லவென்ற ஞானமே. உடம்பை என்னுடையதல்லவென்று செய்து விட்டால் உடம்பு என்னும் வியாதி தானாகவே போய்விடும். இதற்காகத் தற்கொலை செய்து கொள்ள வேண்டியதில்லை. மற்ற வேறு உபாயம் தேட வேண்டாம். அதனால் சரீர ஸம்பந்தம் நமக்கு அதிக மாகவே பெருகுமென்று சொன்னேன். பகவத்பாதாள் சரீரமிருக்கும் பொழுதே அதை இல்லாமற் செய்து கொள்வதுதான் அம்ருதம், மோக்ஷமென்று ஸ்தாபித் திருக்கிறார்கள்.

तदेतत् अशरीरत्वं मोक्षाख्यम् । (ஸூத்ரபாஷ்யம், மி–1–4)

என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். உங்களுக்கு அநேகம் பேர் ஸ்நேஹிதர்கள் இருக்கலாம், அவர்கள் நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணமுள்ள வரையில் அவர்களுடைய நல்லது பொல்லாததெல்லாம் நமக்கென்றே ஆகின்றன. ஒரு காலத்தில் அவர்களே நமக்கு விரோதிகளாக ஆகிவிடுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். அப்பொழுது அவர்கள் சுகதுக்கத்துக்கும் நமக்கும் ஸம்பந்தமில்லாமற் போகிறது. அடிக்கடி அவர்களுக்குத் துக்கம் வரவேண்டுமென்பதில் மாத்திரம் கொஞ்சம் ஸம்பந்தம் இருந்தாலும் இருக்கலாம். அதேன்? அஹம் மம (நான் என்னுடையது) என்ற அபிமானம் போய்விட்டது. இதுபோலவே நம் உடம்பையும் செய்து கொள்ளவேண்டும். இதோ எதிரில் ஒரு வாழைக்கட்டி கட்டித் தொங்குகிறது. அது வாடி வதங்கிப்போனால் நாம் வாடி வதங்குகிறோமா? அந்த வாழைக் கட்டையைவிட இன்னும் கொஞ்சம் கிட்டே கட்டியிருக்கும் மாம்ஸக்கட்டையென்றே இந்தச் சரீரத்தை அடிக்கடி எண்ண வேண்டும். நாம் நாம் என்று எண்ணுவதால் இந்த அபிமானம் நம்மிடத்தில் வேரூன்றி

இருக்கிறது. கர்மம், க்ரோதம், த்வேஷம், பயம் எல்லாம் மனதைச் சேர்ந்தவையே ஒழிய எனக்கல்ல. பசி, தாகம் முதலியன உடம்பைச் சேர்ந்தவை, என்னுடையவை யல்ல என்று இம்மாதிரி எப்பொழுதும் அநுஸந்தானம் செய்து வந்தால் வேரூன்றியிருக்கும் இந்த அபிமானம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ப் போய்விடும். நம்முடைய ஆத்மா மிகவும் சுத்தமானதென்று உபநிஷத்துக்களில் உபதேசிக்கப்படுகிறது. எங்கும் நிறைந்து சுத்தமான ஆனந்த ஸ்வரூபமாயுள்ள ஒரு பொருளே ஈச்வரன். அந்த ஈச்வரனே நாமென்கிற வாஸ்தவ தத்வத்தை எல்லாரும் அறிய வேண்டும். நம்மால் பார்க்கப்படும் தேகம் முதலிய வஸ்துக்கள் வேறு, நாம் வேறு என்று பிரித்து அறியவேண்டும்.

तं स्वाच्छरीरात् प्रवृहेत् । मुञ्जादिवेषीकां धैर्येण ।
तं विद्याच्छुक्रममृतम् । (கடோபநிஷத்)

பயிர்த் தண்டிலிருந்து இஷீகா என்னும் கதிரை உருவி எடுப்பது போல அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தன் சரீரத்திலிருந்து தைரியமாகப் பிரிக்க வேண்டும். அப்பொழுது அது சுத்தமாகவும் சாவில்லாததாகவும் காணப்படுமென்பது அர்த்தம். ஒரு வஸ்துவை நாம் பார்க்கிறோம். அங்குப் பார்க்கப்படுகிறது (Object) என்றும், பார்க்கிறவன் (Subject) என்றும் இரண்டு ஏற்படுகின்றன. பார்க்கப்படுகிறது வேறு, பார்க்கிறவன் வேறு. உடம்பு பார்க்கப்படுகிறது. ஆதலால் அதைக் காட்டிலும் பார்க்கிறவனாகிய ஆத்மா வேறானவன். ஆத்மாவைப் பார்க்கக்கூடியதென்று நினைப்பவன் அஞ்ஞானி. இதையே,

अविज्ञातं विजानताम्, विज्ञातमविजानताम् ।

(கேனோபநிஷத்)

என்று உபநிஷத் சொல்லுகிறது தெரியுமென்று எண்ணுகிறவர்களுக்குத் தெரியாதது, தெரியாது என்று

எண்ணுகிறவர்களுக்குத் தெரிந்தது என்பது அதற்கு அர்த்தம். இது இருக்கட்டும்.

நாம் சாகாமலிருக்க வேண்டுமானால் உடம்பு முதலிய வியாதி ஒழிய வேண்டும். உடம்பு இல்லாதவன் ஈச்வரனாகையால் அந்த ஈச்வரனே நானென்று (ஸோஹம்) பாவனை எப்பொழுதும் செய்து வர வேண்டும். உட்காரும்பொழுதும் எழுந்திருக்கும் பொழுதும் சிலர் ஸோஹம் ஸோஹம் என்ற சப்தத்தை மட்டும் சொல்லுவார்கள். அப்படியல்லாமல் அதன் அர்த்தத்தையும் உணர்ந்து சொல்லுவது விசேஷம். நமது சரீரத்தை நம்முடையதல்லவென்று நினைக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவது ஸுலபம். அப்படிச் செய்வது கடினந்தான். யாராவது நம்மை அடித்தால் அடிக்கவில்லையென்றாவது நோகவில்லையென்றாவது வைத்துக்கொள்ள முடிகிறதா? அப்படிச் செய்ய என்ன உபாயம்? உடம்பு இல்லையென்று நினைக்க முடியாமற்போனால் லோகத்தில் எல்லா உடம்பும் நம்முடையதே என்று நினைக்க ஆரம்பிக்கவேண்டும். அதே இதற்கு ஸரியான உபாயம். அப்படி நினைப்பதால் இதரர்கள் கஷ்டப்படும்பொழுது அதற்குப் பரிஹாரம் செய்ய நமக்கு எண்ணமுண்டாகிறது. இதரர்களுடைய ஸுக துக்கம் நம்முடையனவாக ஆய்விடுகின்றன. நாம் செய்யும் எந்தக் காரியமும் நமக்காக அல்லவென்னும் எண்ணம் தானாகவே ஏற்பட்டுவிடும். இந்த முடிவையே, எல்லாவற்றையும் ஈச்வரனுக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்ய வேண்டுமென்று பகவான் கீதையில் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிக்கிறார். ஆகையால் எப்பொழுதும் பிறருக்காக உழைக்க வேண்டும். நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் ஈச்வரார்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். எப்பொழுதும் ஸோஹம்பாவனை செய்யவேண்டும். நேற்று நான் சொல்லியபடி "நம: பார்வதீ பதயே" என்று புண்டரீகம் போட்டுக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். பிழைத்திருக்கும்பொழுதே இத்தேகத்தை விட்டுவிட்ட

நிலை இதுவே. இதையே சாஸ்திரத்தில் ஜீவன் முக்தி என்று சொல்லுவார்கள்.

अशरीरं वाव सन्तं न प्रियाप्रिये स्पृशतः ।

(ப்ருஹதாரண்யகம்)

என்ற வசனமும் இப்படியே கூறுகிறது. சரீரமில்லாமல் பிழைத்திருக்கும் புருஷனை ஒருபொழுதும் ஸுகம் துக்கம் அணுகுவதில்லை என்பது அர்த்தம். பகவத்பாதாள் நமக்குச் சாகாமலிருக்க உபதேசித்த மருந்தும் இதுவே. பெரியோர்கள் இந்த விஷயத்தை ச்லோகமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த ச்லோகமானது பகவத்பாதாளால் ப்ரம்மஸூத்ர பாஸ்யத்தில் உதாஹரிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

गौणमिथ्यात्मनोऽसत्त्वे पुत्रदेहादिबाधनात् ।
सद्ब्रह्मात्माहमित्येवं बोधे कार्यं कथं भवेत् ॥

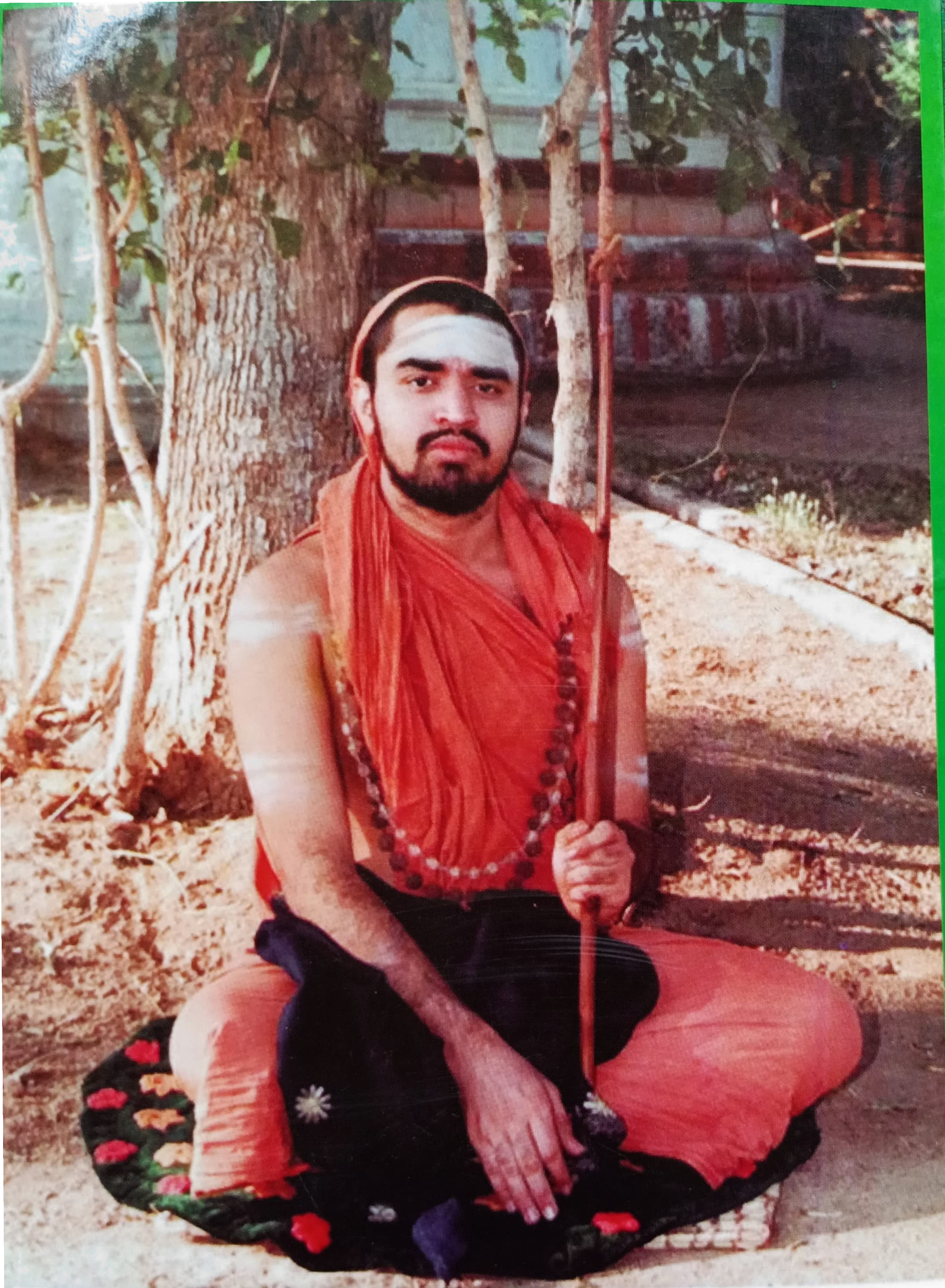
(ஸூத்ரபாஷ்யம்)

கௌணாத்மா, மித்யாத்மா, முக்யாத்மா என்று ஆத்மாக்களை மூன்றாகப் பிரித்துச் சொல்வது வழக்கம். புத்ர மித்ரர்கள் நாமே என்றும், அவர்களுடைய ஸுக துக்கம் நம்முடையது என்றும் எண்ணும் அபிமான மானது எல்லாரிடத்திலும் குடிகொண்டிருக்கிறதென்று சொன்னேனல்லவா? அதுதான் கௌணாத்மா, கௌணமென்றால் உபசாரமாகச் சொல்வதென்று அர்த்தம். நாம் வேறு. புத்ர மித்ரர்கள் வேறு என்று நமக்குத் தெரிந்திருக்கும்பொழுதே, நாம் நாம் என்கிற அபிமானம் நமக்கு வருவதால் கௌணாத்மா என்று சொல்லப்பட்டது. சரீரம் முதலியவற்றில் நான் என்கிற அபிமானம் உண்டாவது மித்யாத்மா. கீழே சொல்லியபடி சுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பிரித்து சுத்தமான ப்ரம்ம ஸ்வரூபமே நான் என்பது அநுபவத்திற்கு வருகிறபொழுது ப்ரம்மம் ஆத்மாவாகி

விடுகிறது. அதைத் தான் முக்யாத்மாவென்று சொன்னேன். முதலில் சொல்லப்பட்ட கௌணாத்மா மித்யாத்மா இவ்விரண்டையும் விலக்கிவிட்டால் புத்ர மித்ரர்கள், சரீரேந்த்ரியங்கள் இவைகளுடைய ஸம்பந்தம் நீங்கிவிடும். அப்பொழுது ஸத்யமான ப்ராம்ம ஸ்வரூபமாகவே நான் இருக்கிறேன் என்கிற ஞானம் உண்டாகிறது. அதற்குப் பிறகு செய்ய வேண்டிய தொன்றுமே கிடையாது என்பது கீழே சொல்லிய ச்லோகத்தின் தாத்பரியம். ஆகையால் நாம் எல்லோரும் பரமாசாரியர்களான பகவத்பாதாள் அருளிய தத்வ ஞானமாகிய இந்த மருந்தை ஸம்பாதிக்க ப்ரயத்னப்பட வேண்டும். எப்பொழுதும் சுத்தமான சரீரமில்லா நிலையும் களங்கமற்ற பேரானந்தத்தையும் பெறலாம். இதற்குக் காரணமான ஈச்வரபாவனை செய்யவும், எப்பொழுதும் நல்ல காரியங்களிலேயே ப்ரவிருத் திக்கவும் **ஸ்ரீ சந்த்ரமௌலீசுவரர்** அநுக்ரஹம் செய்ய வேண்டுமென்பது பிரார்த்தனை.

His Holiness Jagadguru Pujya Sri
Sri Sankara Vijayendra Saraswati
Sankaracharya Swamigal
70th Peethadhipati, Sri Kanchi Kamakoti Peetam, Kanchipuram